

DIRVA

Nr. 22

Vasaris-February 22, 1961

Cleveland, Ohio

Lietuvoj dirvonuoja 15 nuošimčių naudotinos žemės

Maskva reikalauja iš Lietuvos 130,000 tonų grūdų

Vasario pradžioje Kaune sušaukame žemės ūkio specialistų suvažiavime Sniečkus pripažino, kad nėra reikalo Lietuvos žmonėms važiuoti dirvonų plėsti kažkur į Karagandą, nes "beveik kiekviename rajone ir net kiekviename ūkyje yra savi 'plėšiniai', kuriuos galima ir reiklia nudelsiant įsavinėti. Tai dirvonuojančios ariamos žemės, neproduktyvios natūralios pievos, ganyklos, krūmokšniai ir tt. Būtinai įsavinėti aplėistas, nereikalaujančias nusausinimo ariamos žemės, apvalyti nuo krūmų ir sukulturnuoti visas pievas ir ganyklas".

Esą, "per dvejus metus pasėlių plotai padidėjo 157 tūkstančiais ha (tai yra, dar apie 15%). Prieš šešetą, prieš aštuonetą metų tas pats Sniečkus panašiai kalbėjo apie dirvonuojančius plotus Lietuvoje ir tada atrodė, kad jau kitais metais jų nebebus, visi dirvonai bus suarti. Dabar dirvonų skaičiavimas prasideda vėl iš pradžios, ir tie plotai kartais pasirodo ne tik nesumažėję, bet net padidėję.

Kolchozinė sistema yra viena iš svarbiausių dirvonų susidarymo priežasčių, kadangi joje vyriausias "ūkininkas" yra partija, kuri "ūkininkauja" daugiausia prakalbomis ir instrukcijomis. Prieš keletą metų Sniečkus reikalavo iš Lietuvos kolchozų, kad daugiau sėtų daugiametį pašarinį žolį (dobilų ir kt.). Dabar Sniečkus atrado, kad "kai kur buvo nueita neteisingu keliu po keletą metų laikant mažai derlingus daugiametį žolį plotus... gera žemė paverčiama dirvonais, duodančiais tik po 9-12 cent. šieno iš ha." Tad dabar Sniečkus, susišaukęs kolchozų vadovus ir agronomus, "aria dobilienas" ir "sėja grūdus" jose.

POPIERINIAI PIENO IR MĖSOS CENTNERIAI

--Atskiruose kolūkiuose yra dar tokių vadovų, -- piktinosi Sniečkus Kaune susirinkusiems kolchozų vadovams, -- kurie įrašo į kolūkio apyskaitos dokumentus visiškai nepagamintą arba supirktą iš kolūkiečių produkciją. Kyla klausimas, ko siekia tokių kolūkių vadovai, taip begėdiškai apgaudinėdami partiją ir valstybę? Kur jų sąžinė

ir kam reikalingi šie "popieriniai" pieno ir mėsos centneriai?

Betgi pats Sniečkus toje pačioje kalboje begėdiškai dviprasmiškai sukalioja statistikos duomenis. Pavyzdžiui, jis kalba, kad nuo 1953 metų rugsėjo mėnesio (kai Chruščiovas paskelbė savo pirmuosius reikalavimus gyvulininkystės srityje) ligi dabar Lietuvoje melžiamų karvių skaičius padidėjęs "243 tūkstančiais, arba 50 procentų" ir kad kolchozuose bei sovchozuose tas skaičius padidėjęs "183 tūkstančiais, arba pusantro karto". Normaliai, padidėjimas "pusantro karto" suprantama kaip padidėjimas iš 100 į 150, taigi, tas pats, kaip ir "padidėjimas 50 procentų". Taip sakydams, Sniečkus siūlo mintį, kad "socialistinis sektorius" karvių skaičių padidino iš 366 tūkstančių į 549 tūkstančius. Bet tai tik migla į akis, nes ištikrųjų 1953 metais kolchozuose ir sovchozuose karvių buvo tik apie 120 tūkstančių (122?) ir jei ligi šiol prisidėjo 183 tūkstančiai, tai pats padidėjimas yra pusantro karto didesnis už buvusį skaičių, kitaip sakant, Sniečkus turėjo sakyti, kad tai yra padidėjimas šimtu penkiomis dešimtimis procentų, arba pustrėčio karto padidėjimas. Tokiu atveju ir išeina, kad 1953 metais buvo 122 tūkstančiai ("vienas kartas") prie kurių pridėjus 183 tūkstančius "pusantro karto" pasidarys 305 tūkstančiai ("pustrėčio karto"), ir tai būtų maždaug tiesa. Bet Sniečkus siūlo "popierines karves", tai yra, sukurti skaičiuoti, kad kolchozai Lietuvoj jau neva beturį 549 tūkstančius karvių!

Ištikrųjų, jeigu pirmajam Sniečkaus skaičiui nėra "popierinių karvių", tai reiktų manyti, kad šiuo metu Lietuvoj yra apie 729,000 karvių, iš kurių 305,000 kolchozuose ir sovchozuose, o 424,000 privačių, (1939 metais buvo 851,000).

SUSILAUKS NAUJŲ "TIJŲŲ"

Žemės ūkio specialistų susirinkimui Kaune buvo paskelbta, kad "Greitu laiku į rajonus atvyks naujas būrys jaunųjų žemės ūkio specialistų, baigusiu aukštąsias ir vidurines specialiąsias mokyklas. O ir mieste

užkliuvę (reiškia, pasislėpę nuo išsiuntimo į kaimą. LNA) žemės ūkio specialistai -- bent geresnieji iš jų -- ieškos (arba jiems bus "paieškota" LNA) kelių nuvykti į kaimą ir padėti spręsti žemės ūkio kėlimo uždavinius".

IŠ LIETUVOS REIKALAUJA 130,000 TONŲ GRŪDŲ

Neseniai Maskva jau buvo atleidusi Lietuvą nuo privalomų grūdų pardavimų, bet, derliui pablogėjus, prireikė tuos privalomus supirktimus (sumąžintomis kainomis) vėl atnaujinti. Šmet iš Lietuvos reikalaujama 65,000 tonų, o kitais metais jau reikalaujama pasirošti pristatyti 130,000 tonų grūdų. (LNA)

REIKALAUJA PADIDINTI SOCIALINIO DRAUDIMO MOKESČIUS

Prezidentas Kennedy naujame laiške Kongreso lyderiams vėl pareikalavo padidinti socialinio draudimo mokesčius, uždedant po ketvirtį nuošimčio darbdaviams ir tarnautojams nuo 1963 sausio 1 dienos, "būtinoms socialiniams reikalavimams" pasitikti ir ekonomijai pakelti.

Praeitą savaitę prez. Kennedy pareikalavo panašaus mokesčių pakėlimo, taip pat įsigaliojančio nuo 1963 sausio 1, jo sveikatos draudimo programai finansuoti.

Šiuo metu socialinio draudimo mokesčiai siekia 6% darbininko atlyginimo, ir pusę jų moka darbdavys, pusę darbininkas. Įstatymas reikalauja automatiško jų pakėlimo vienu nuošimčiu nuo 1963 sausio 1. Priėmus prez. Kennedžio pasiūlymus, socialinio draudimo mokesčiai pakiltų iki 8%, arba po 4% darbdaviui ir darbininkui.

Kartu su šių mokesčių pakėlimu, prez. Kennedy pasiūlė eilę dabartinio socialinės apsaugos įstatymo pakeitimų: savaitinės nedarbo kompensacijos minimumą pakelti nuo 33 dol. iki 43 dol., trejais metais numušti amžiaus ribą tiems, kurie nori pasitraukti į pensiją su mažesnėmis pašalpomis, padidinti našlių pensijas ir pakeisti eilę nuostatų, liečiančių nedarbo kompensacijos mokėjimus.

Tautiniai rūbai, geltonos kasos, jaunų dienų lakios svaionės ir didingos Lietuvos praeities įpareigojimai likti ištikimiausia savajai tautai.

Jungtinės Tautos galės Konge naudoti jėgą

Jungtinių Tautų Saugumo Taryba 18 valandų trukusiam posėdyje palaužė rusų opoziciją, suteikdama generaliniam sekretoriui Hammarškoldui platesnes teises, įskaitant jėgos panaudojimą, jei jo prireiktų pilietiniam karui sustabdyti Konge.

Ankstesniu balsavimu Saugumo Taryba atmetė rusų reikalavimus pašalinti gen. sekr. Hammarškoldą ir ištraukti Jungtinių Tautų karines įgulas iš Kongo per 30 dienų.

Ji taip pat atmetė rezoliuciją, reikalaujančią pasmerkti Lumumbos ir jo bendrininkų nužudymus Konge. Šią rezoliuciją svarstant, Sovietija dukart panaudojo veto (93 ir 94 kartą), siekdama sukludinti JAV delegato Stevensono pasiūlymą, kad rezoliuciją būtų įtrauktos visose Kongo dalyse vykstančios politinės žudynės, ne vien tik Lumumbos šalininkų nužudymai. Rusams vetavus, JAV nebalsavo, ir tuo būdu rezoliucija buvo atmesta, nesurinkus pakankamai balsų.

Dramatiškas ir ilgas Saugumo Tarybos posėdis laikomas aiškiu gen. sekr. Hammarškoldo laimėjimu. Vadinamasis Kongo taikos planas, pasiūlytas Liberijos, Ceilono ir Jungtinės Arabų Respublikos, buvo priimtas 9 balsais prieš 0, Sovietijai ir Prancūzijai susilaikant nuo balsavimo. Prancūzija, kaip tikima, nebalsavo dėlto, kad rezoliucija buvo parašyta belgų atžvilgiu.

Rezoliucijoje reikalaujama imtis skubių Jungt. Tautų žingsnių pilietiniam karui Konge išvengti, panaudojant, jei prireiktų, jėgą tik apsigynimo reikams, bet nesikišant į savitarpines kongiečių kautynes. Toliau joje reikalaujama nedelsiant atitraukti belgus ir kitą karinį užsienių personalą, kuris nėra JT žinioje. Visi kraštai skatinami sustabdyti tokio personalo išvykimą į Kongą. Taip pat reikalaujama iširti Lumumbos mirties aplinkybes, nubaudžiant kaltuosius, ir reorganizuoti Kongo armiją, ją izoliuojant nuo politinių įtakų.

Posėdžio pradžioje JT gen. sekr. Hammarškoldas paskelbė, kad Kasai provincijoje buvo vietinių genčių vadų nuteisti mirties bausme ir nužudyti šeši Lumumbos bendrininkai, kai kurie iš jų buvę aukšti Lumumbos administracijos pareigūnai, už "nusikaltimus prieš balubų tautą". Tas pranešimas sukėlė didelę audrą Saugumo Taryboje, Afrikos valstybės ir Jugoslavija buvo pasitraukusios pasitarimams, kurių pasėkoje pasiūlyta aukščiau minėta rezoliucija, vėliau negavusi pakankamai balsų.

Belgų išvargę liečianti rezoliucijos dalis sukėlė nelauktą reakciją Katangos provincijoje, kur prez. Tschombe tuoj paskelbė visuotinę mobilizaciją, liečiančią visus juoduosius ir baltuosius gyventojus. Specialiame pranešime prez. Tschombe pareiškė, kad JT rezoliucija reiškianti "karo paskelbimą Katangos provincijai

ir visam buvusiam belgų Kongui", ir gyventojai turį pasirošti "ginti savo gyvybes ir turtą, kuriam grasi Jungtinės Tautos".

Tuo metu JT Komandos šefas gen. ltn. McKeown išvyko į Ekvatorinę provinciją, kur jis susitiks su Kongo armijos viršininku gen. mjr. Mobutu, telkančiu ten karines jėgas kovai su Rytų provincijos prokomunistiniu režimu. Vėliau McKeown planuoja vykti į Rytų provincijos sostinę ir tartis su tenykdžios kariuomenės vadu gen. Ludula, kuris savitarpinėse varžybose atėmęs provincijos valdžią iš kito lumumbininko, komunistų auklėtinio Gizengos, ir planuojąs savo galią plėsti į kitas provincijas. JT Komandos šefas gen. ltn. McKeown bandys gresiantį karą sustabdyti, siūlydamas įsteigti buferinę zoną tarp abiejų provincijų.

LAUKIAMA VALYMŲ ALBANIJOJE

Tiranos radijo pranešimu, ketvirtasis Albanijos darbininkų (komunistų) partijos kongresas priėmė ūkinį planą 1961 - 65 m. periodui. Tai reiškia, kad savaitę besitęsęs Albanijos komunistų suvažiavimas artėja prie galo, baigdamas paruošti seną partijos pirmojo sekretoriaus gen. Hoxhos priešų valymams.

Gen. Hoxha apkaltino Graikiją ir Jugoslaviją, kad jos su JAV šeštojo laivyno pagalba ruošios samokslą Albanijos "liaudies respublikai" likviduoti. Jis pareiškė, kad eilė Albanijos "išdavikų" talkininkavusių samokslę, esą "liaudies teisingumo" rankose ir būsią atitinkamai nubausti.

Jugoslavijos vyriausybė atmetė tuos kaltinimus, kaip "sufabrikuotą, įžūlų ir šlykštų melą", ir Belgrade teigiama, kad tais kaltinimais ieškoma pagrindo Hoxhos opozicijai Albanijoje likviduoti.

Suvažiavimo darbų tvarkoje

faktiškai bėra likęs tik vienas punktas: partijos centro komiteto narių išrinkimas. Kaip tikima, suvažiavimas vėl patvirtins gen. Hoxhos kontrolę ir jo politiką, remiančią komunistinės Kinijos pažiūrą ideologiniame ginče tarp Maskvos ir Pekino.

Artėjančius valymus pranašaują stebėtojai primena du įvykius, kurie rodo, kad Albanijoje yra aktyvi opozicija prieš gen. Hoxhą. Pirmasis -- albanų būrio pabėgimas į Jugoslaviją 1960 m. rugpjūčio 31 d. Jugoslavija niekada nepaskelbė pabėgusių skaičiaus, bet pastebi, kad būryje buvo viena moteris ir du mokyklinio amžiaus vaikai; kautynėse žuvo du albanų pasienio sargybniekai.

Antrasis atsitikimas -- devyniomis dienomis vėliau paskelbtas dviejų aukštų partijos pareigūnų nušalinimas. Kotso Taško, partijos revizijos komiteto pirmininkas, buvo išmestas iš partijos, ir Liri Belišova, centro komiteto sekretorė, pašalinta iš komiteto ir politbiuro.

Massachusetts valstybės senate praėjusį ketvirtadienį buvo paminėta Lietuvos nepriklausomybės sukaktis. Ta proga prel. P. Juras iš Lawrence buvo pakviestas sukalbėti invokaciją. Nuotraukoje: Mass. valst. gubernatorius John A. Volpe pasirašo deklaraciją, skelbiančią Vasario 16 Lietuvos dieną. Pasirašant dalyvavo ALT Bostono skyriaus nariai. Iš kairės stovi: Edmundas Cibas, Juozas Arlauskas, Ona Ivaškieienė, Antanas Juknevičius, pirm. Jackus Sonda, gubernatoriaus tarybos narys Ernest Stasiun ir adv. John Grigalus.

Žmogus, kuris išgelbėjo Londoną... (12)

Jaunas ir baukštus inžinierius

Kaip ir dažnai Michelio Hol-lardo gyvenime, didžiąją progą atnešė atsitiktinumas. Jis jau buvo išbandęs visa, kas įmano-ma, kelių vokiečių statybų paslapčiai atspėti, bet, kaip dau-geliui garsųjų generolų, ir jam reikėjo truputį laimės, kad pa-sisektų laimėti. Kad jis suge-bėjo tą laimę išnaudoti, tai jau jo asmeninis nuopelnas.

Bendradarbių pagelbstimas, jis surado didelį paslaptinių statybų kietį ir konstatavo, kad jos visos skirtos puolimui prieš Londoną, bet į statybų paslaptį, kaip minėta, jam nebuvo pasise-kę įsiskverbti. Ta problema jį kankino dieną ir naktį, vis labiau kaitindama nervus, nes agentai pranešinėjo apie nepaprastai skubią darbų pažangą, ir jį gąsdino pavojus, kuris gali iš-tikti nepasiruošusius Londono gyventojus.

Tačiau vienas atsitiktimas to-mis dienomis davė pradžią visai įvykių eilei. Vienas jo talki-ninkas, geležinkelietis iš Pa-ryžiaus šiaurinės stoties, vadi-namas "Jo-Jo", supažindino jį su vyru, pavarde Robert Ru-benach, kuris norėjo įstijungti į pagrindinį. Finansiškai nepri-klausomas, linksmos, nerūpes-tingos prigimties, Robertas jau-tė didelį malonumą, valdovams krėsdamas pokštus. Jo mėgsta-miausias užsiėmimas ligi šiol buvo vokiškuose plakatuose į-rašinėti nepadorius eilėraščius ir iš vokiškų padangų išleidi-nėti orą. Bet dabar jis buvo nusprendęs imtis rimtesnių už-davinių.

Tuo metu Michelis atsitiktinai pastebėjo vokiečių statybos fir-mos skelbimą, kuriuo buvo ieš-komai darbininkai Cormelle - en -Vexin apylinkėje. Vienas jo ge-riausių talkininkų ten neseniai buvo sugautas, braižant aerodro-mo įrengimų planą, ir Michelis ieškojo įspėdinio. Jis pasiūlė Ro-bertui atsiliepti į skelbimą ir, jei pasisektų, tapti jo agentu.

Robertas buvo sužavėtas. Kaip Rėseau narys, jis prisidengė Ro-ber de Vic slapyvardžiu. Jis

atsiliepė į skelbimą ir buvo paskirtas buhalteriu, bet ne Cor-melle-en-Vexin vietovėje, o Bernese, už 30 kilometrų nuo Paryžiaus. Bet ir ten buvo sta-tomas svarbus vokiečių aerodromas, todėl Michelis buvo labai patenkintas.

Praplėtimo darbai buvo vos prasidėję, ir dar reikėjo tech-nikų. Todėl Robertui atėjo min-tis patarti savo draugui, jaunam inžinieriui André Comps, kad tas pasisiūlytų, ir galbūt jie ga-lėsia drauge dirbti.

André, kuris buvo tik išlaikęs egzaminus, nerodė didelio noro karjerą pradėti vokiečių darbo-vietėje. Bet kai Robertas jam užsiminė, kad galbūt jie ten galėsia patalkininkauti sąjun-gininkams, André sutiko. Jis buvo paskirtas techniniu braižy-toju.

Po kelių dienų Robertas at-vyko į Paryžių Micheliui pranešti apie darbų pažangą. Jis rado savo šefą labai nervingą. Po kelių žodžių Michelis pertraukė Ro-berto pasakojimą ir paklausė, ar jis jau ką nors girdėjęs apie spe-cialius pastatus, kurie statomi netoli Kanalo zonos. Jis padarė pavorūtiškus šiklus, kad Ro-bertui parodytų, apie ką galvojęs. Robertui tai buvo visiškai naujas dalykas, ir jis pažadėjo pasi-žvalgyti.

Grįždamas į Bernesą, jis su-stojo ties firmos skelbimų len-ta. Nuo ryto ten kabojo naujas skelbimas. Buvo ieškoma tam tikrų rūšių technikų skubiam darbiui vienoje neminimoje vie-tovėje ir nurodoma, kad jie bū-sią vietoje apgyvendinti ir mai-tinami.

Nors nieko daugiau nebuvo pa-sakyta, Roberto instinktas sakė, kad tie darbai greičiausiai turė-sią ryšio su reikalu, kuriuo taip labai domisi Michelis. Ten ieš-koma ir braižytojų. Kodėl ne-galėtų pasisiūlyti André?

Robertas pasikalbėjo su juo. Jis užsiminė, kad André gal-būt ten rasiąs tai, ką Robertas turis surasti. Bet André nebuvo pasiūlymu sužavėtas. Jis nepa-žinojo Michelio, ir jeigu į Ber-

nesą atvyko, Robertui apeliavus į jo patriotizmą, tai iš tikrųjų daugiau domėjosi savąja inžinie-riaus karjera, negu slapta veikla prieš darbdavius.

André buvo darbštus, rūpestin-gas ir labai kuklus jaunuolis. Bet Robertui nenusileidžiant jis pagaliau sutiko savo pavarde į-rašydinti į kandidatų sąrašą.

Po poros dienų jis gavo kelio-nės įsakymą. Kartu su kitais sa-vanoriais jis turėjo už dviejų dienų būti Paryžiaus centrinėje stotyje. Nežinodamas paskyri-mo vietos, jis atsisveikino su Robertu. Buvo sutarta, kad jis, kai nors reikšmingesnio patyres, paims vieną dieną atostogų ir atvyks į Paryžių.

Visą savaitę nieko neatsitiko. Paskui Robertas, kuris jau buvo

painformavęs Michelį, pranešė telefonu, kad André atvykęs. Jis pasiūlė jiems susitikti savo bute.

Tada Michelis pirmą kartą pa-matė jauną inžinierių ir juo labai nusivylė. Jam atrodė, kad jaunuolis esąs nepribrendęs ir bailius, neįsitikinęs pagrindžio veiklos reikalingumui savo kar-jera daugiau susidomėjęs, negu tėvynės reikalais.

Netrukus tačiau pirmasis įspū-dis išsisklaidė. André tik ne-buvo dar pakankamai išgyvenęs į dvyliopį vaidmenį, kurin Robe-rtas jį buvo įstūmęs ir kurį jis buvo priėmęs visai nenujausda-mas, ką surasiąs.

Jis esąs, pasakojo, pasiūstas į vietovę Bois Carré (netoli Ab-bevilles): statybos vieta atatin-kanti aprašymą, kurį jam davęs Robertas. Iš tikrųjų tai buvo viena tų statybų, kurias kiti Mi-chelio agentai buvo jau anks-čiau suradę.

(Bus daugiau)

DOLERIAI IR CENTAI

TIK DABAR PILDOSI HITLERIO SKELBTAS PAŽADAS...

Kiekviename didesniame Va-karų Vokietijos mieste, prieš porą savaitių tikstančiai darbi-ninkų, ūkininkų ir pensininkų, kai kurie iš jų niekad nebuve banke, žygiavo pirkti "tautos ak-cijas tautos automobiliiui".

Wolkswageno automobilių ben-drovė, gimusi Hitlerio propa-gandos mašinoje ir išaugusi į bilijoninį Vokietijos pokarinį milžiną, pagaliau buvo "atiduota" tautai.

Pagal denacionalizavimo planą Vakarų Vokietijos gyventojams buvo pasiūlyta 3,600,000 Volks-wageno akcijų, 60% visų akcijų skaičiaus.

Likę 40% akcijų bus lygiomis padalinta tarp federalinės Va-

karų Vokietijos valdžios ir Že-mosios Saksonijos, kur randasi Volkswageno bendrovės fabrikai.

Pirkėjams, uždirbantiems \$3,800 ar mažiau per metus, akcijų kaina \$83,33. Žemų už-darbių grupėms, darbininkams, gausioms šeimoms ir t.t. yra specialiai paruoštos atatinamos akcijų kainos.

Kiekvienas pirkėjas turi teisę pirkti tik penktas akcijas, iš-skyrus Volkswageno bendrovės darbininkus, kurie turi teisę pirkti dešimtis akcijų. Kadangi šiais metais pranašaujama 12% dividendo, akcijos labai skubiai perkamos. Vėliausios žinios sako, kad jų pareikalavimas yra labai pakilęs. Ir atrodo, kad kiekvie-nam pirkėjui atiteks tik dvi ar trys akcijos.

Iki dabartinio denacionaliza-vimo, Volkswageno bendrovė per-gyveno įdomią istoriją. Kai ką verta atsiminti, nes Volkswage-nų jau pilna ir JAV keliuose.

Herman Goeringas Volkswa-geno idėją Hitleriui įpiršo 1930 metais. Tai turėjo būti geriau-sias "automobilis kiekvienam vo-kiečiui" ir pažado išpildymas - praktiškas, ekonomiškasis. Jis parduodamas tik už 1000 markių (tuo laiku apie \$400).

Vokiečių tauta buvo prašoma į šį projektą investuoti savo su-taupas. Ir apie 900,000 vokiečių Hitlerio paklausė.

Vokiečių inžinieriai išpildė vi-sas Hitlerio reikalaujamas spe-cifikacijas, išskyrus kainą. Ir taip "Dievo karvutės" išvaizdos automobilis gimė.

Volkswageno bendrovės fabri-kas Wolfsburge pajėgė pagamin-ti 5,000 automobilius, kol buvo sąjungininkų bombarduotas. Visi šie automobiliai buvo per-duoti kariuomenai. Iš 900,000 vokiečių, kurie paklausė Hitlerio, dalis tikrai gavo pavažinėti Volkswagenu... bet tik kariuome-nėje.

Karui pasibaigus Volkswageno bendrovė vėl pradėjo veikti. Pra-eitais metais produkcija pasiekė rekordinį 1 milijono vienetų skai-čių. Iš šio skaičiaus 185,000 Volkswagenu buvo parduota JAV.

Reikia pažymėti, kad praeitais metais Volkswagenas yra vie-nintelis užsienietinis automobi-lis, kuris padidino JAV parda-vimo kiekį - net 39 procentais! Tuo pačiu metu britų parduotų automobilių kiekis krito 30%. Prancūzų automobilių importas į JAV taip pat sumažėjo 25%.

Pagal American Iron & Steel Instituto pirmąjį pranešimą, A-merikos plieno gamintojai 1960 metais pagamino 99,277,760 to-nas plieno.

Šis kiekis buvo šeštas auk-ščiausias istorijoje. Palyginus su 1959 m., plieno produkcija padidėjo 5,800,000 tonomis. Bet 1960 m. gamyba yra net 15% mažesnė už 1955 m. gamybą, kada buvo pagaminta 117,000,000 tonų rekordinio skaičiaus.

American Telephone & Tele-graph bendrovė jau yra pasiruo-žusi ateinančią vasarą įrengti viešus telefonų aparatus kelei-viniuose lėktuvuose.

Tuo būdu keleivis, esąs ore, galės pasikalbėti su bet kuria vietove JA Valstybėse.

Žiniški sidabro ir švino ištekliai po didžiuliais uranio klodais.

Tennant Creek yra už 800 km nuo Rumo džunglių. Iš karto prospektoriai ten rado nedaug aukso. 1956 metais buvo atrasta vario. O užpraeitais metais, ka-da produkcija iš tikrųjų tik pra-dėta, iškasta pirmasis vario už 5 mil. dol.

1959 metais Australijos mine-ralių produkcija siekė apie pusę bilijono dolerių, tačiau kasyklų pramonė nuolat kyla ir specialis-tai sako, kad per ateinančius 10 metų ta produkcija bus padvigu-binta.

Vienintelė žaliava, kurios ne-rasta eksploatuotais kiekiais, yra "tekas auksas" -- nafta. Ta-čiau geologai yra įsitikinę, kad ir jos turi būti Australijoje.

AUSTRALIJA PERGYVENA AUKSO KARŠTINĘ

Du liesi, saule įdeję vyrai praeitą vasarą atėjo į Naujojo Pietų Waleso kasyklą įstaigą Newcastle mieste. Jie įteikė pra-šymą leidimui pradėti aukso ka-simą vienoje Karališkųjų Kalnų vietoje, sumokėję įprastinį 50 dol. mokestį ir paprašę valdi-ninką, kad tas pasistengtų kuo greičiau į jų rastąją vietą pa-siųsti kasyklų inspektorių.

Valdininkas išsiblaškęs link-telėjo galvą. Taip, žinoma, in-spektorius prie progos aplanky-siąs jų nurodytą vietą. Tačiau čia ateina tiek daug pareiškėjų, ir mes turime tiek mažą inspek-torių. Kantrybės...

Joe Wright, 45 metų statybi-ninkas, ir jo vyresnysis brolis Sid, buvęs Newcastle uosto dar-bininkas su 45 dol. savaitinio atlyginimo, buvo tos pačios nu-monės: reikia turėti kantrybės. Jau daugelį metų, kiek atsimena, jie kiekvieną laisvą dieną, kiek-vienas atostogas praleisdavo, ieškodami aukso niekeno neliets-tuose laukiniuose plotuose.

KANTRYBĖ ATNEŠA AUKSĄ

Pagaliau jie buvo tikri, kad

atrado aukso: beveik dviejų ki-lometrų ilgio ir vieno metro pločio gyslą, kur brangusis me-talas paraidžiui kibo prie padų, einant per kvarcą. "Nėra jokios abejonės," pastebėjo Joe Wright, "kad mes aptikome didelį radi-nį..."

Valdininkas vėl lintelėjo gal-vą; jis iš viso teklaušė puse ausies. Diena iš dienos jo įstai-gon ateina šimtai prospektorių (mineralų ieškotojų), kurie pri-pasakoja įvairiausių istorijų apie atradimus, pradedant aukso ir baigiant cinu arba uraniu.

Tačiau kai broliai Wrightai už poros savaitių nusivedė ka-syklų inspektorių Ron Muir į radinio vietą, tas tikrai nustebė: gysla turėjo nepaprastą aukso kiekį.

Tik moderniausi tyrimo me-todai, kurie 1960 metų rudenį buvo panaudoti bandymams, pa-rodė, kokio turtingo būta radi-nio. Šiandien specialistai skai-čiuoja, kad gysla turinti maž-daug 18 kilogramų aukso vienoje kvarco tonoje. Ir gysloje yra daug, daug kvarco tonų.

Vos tik radinys buvo oficialiai paskelbtas, viena didžiausių ka-syklų bendrovių pasiuntė apylin-kėn savo ekspertus. Jų praneši-mas buvo toks pozityvus, kad bendrovė broliams Wrightams pasiūlė ketvirtį milijono dolerių už licensiją. Kitos bendrovės taip pat varžėsi dėl radinio, ir nau-jasis pasiūlymas šiandien esąs dvigubai didesnis už pirmąjį. Bet broliai dar neapsisprendę, ar licensiją parduoti, ar ne.

KUMŠČIO TEISĖ DYKUMOJE

Jų problema yra: jei nori ra-cionaliai eksploatuoti, reikia milžiniško kapitalo modernioms mašinoms supirkti. Ir sunkių mašinų pergabenimo išlaidos bū-tų fantastiškai aukštos, nes tuo-se kalnuose, kurie apaugę tan-klaisiais visose Australijoje krū-mais, nėra kelių. Tik prieš ke-lėtą metų toje apylinkėje nukrito keturmotoris lėktuvas, ir plati ieškojimo akcija tęsėsi 18 mė-nesių kol buvo rasti mašinos likučiai ir aukų griaučiai.

Yra nelengva tokioje apylin-kėje pradėti "pramonę", kur tan-klūs, nuodingų gyvačių pilni krū-mai trukdo bet kokią pažangą, ir artimiausias kaimas su 50 gyventojų yra tik už 80 km oro linija.

Tiesa, nuo brolių Wrightų at-radimo apylinkėje atsirado de-šimtys prospektorių, kurie tikisi taip atrasti didelius turtus. Bet tai tik padidino brolių rūpesčius, nes naujai atvykusieji neturi jo-kių sąžinės krupulų, bandydami įsiveržti į brolių licencijos te-ritorią ir pasigriebti aukso.

"Net sąžiningiausias pasaulyje žmo-gus," sako Joe Wright, "užmirš-ta padorumą, kai varžosi dėl aukso."

Todėl broliai suorganizavo mažą armiją iš savo giminių, kurie su užtaisytais šautuvais patruliuoja po apylinkę ir ilgai nedelstų, pamatę įsiveržėlį.

NORAS GREIT PRATURTĖTI

Visa tai skamba, kaip legenda praeito šimtmečio "gold rush". Bet vis dar tebėra daug žmonių, kurie atrodo gyveną tuos laikus, kada geras mineralų radinys su-

STROH'S

VIRTAS
DĖL
SKONIO
VIRŠ
UGNIES

Mes verdame Stroh's dėl skonio. Jis verdamas prie 2000°. Tokia stipri kaitra išgauna geriausią skonį iš geriausių produktų... suteikia puikų atgaivini-mą, kurio nerastite jokiam kitame Amerikos alu-je. Pabandykite vienintelį Amerikoje ugnimi virtą alų šiandieną, ir jūs pasakysite, kad tai maloniau-sias, švelniausias alus, kokį esate bet kada ragavę!

JUMS PATIKS **Stroh's** ŠVELNESNIS!

The Stroh Brewery Company, Detroit 26, Michigan

DIRVA

— THE FIELD —

Established in 1915
6907 Superior Avenue
Cleveland 3, Ohio
HEnderson 1-6344

Prenumerata metams: \$10.00 • Laikraštis išeina tris kartus savaitėje: pirmadieniais, trečiadieniais ir penktadieniais, išskyrus šventes.

Redaguoja: B. Gaidžiūnas, V. Gedgaudas ir J. Palukaitis
• Redakcinę kolegiją sudaro: P. Bastys, E. Čekienė, R. Mieželis, V. Rastenis ir St. Santvaras.

Lithuanian Newspaper •
Issued in Cleveland every
Mon., Wed., and Fri. except
in case of Holidays • Pub-
lished by American Lithu-
anian Press Radio Ass'n
VILTIS, Inc. (Non-profit)
• Editor-in-chief: B. Gaidžiūnas • Subscription per
year: \$10.00. Single copy 10
cents • Second Class Postage
Paid at Cleveland, Ohio.

Gražus prof. Stepono Kairio darbų Lietuvai įvertinimas

Visi, ilgiau čia pagyvenę, žinome nerašytą šio krašto tiesą: būti sveikas, turėti darbą — būti turtingas. Bet jei susirgsi, neturėsi brangių draudimų — įbrisi į tokias skolas, iš kurių vargu savo jėgomis išsikrapštysi.

Ir tą nemalonią tiesą jau nemažai mūsų tautiečių yra skaudžiai patyrę. Ypač tie, kurie pirma rūpinosi kitais reikalais, bet ne apsidraudimu nuo ligoninių sąskaitų, kad ligos atveju pastovų atlyginimą gautų, automobilio ar kitokio susisieikimo nelaimėj atsidariusias išlaidas padengtų, o numirus turėtų už ką palaidoti. O kur dar kokie draudimai: namo, turimo kitokio turto, nelaimingų atsitikimų tavę sodyboje ir t.t. Taigi draudimų tikrai nemažas glėbys ir už juos visus reikia didelius pinigus sumokėti. O jei kas nepajėgia, jei tokiam nelaimės atsitinka — gyvenimas pasidaro per daug sunki našta.

Jauniems, pilniems sveikatos ir energijos, dar lengviau. Jiems ir visi draudimai pigesni, juos ir ligos ne taip dažnai prie žemės lenkia. Jiems ir su darbais lengviau susitvarkyti. Bet vyresniems, ypač į šį kraštą atvykusiems jau senyvam amžių, pasitaikiusios nelaimės labai sunkiai pakeliamos.

Vieną tokį nelaimės reikalą aptvarkyti šiandien atšiaukia Chicagoje sudarytas komitetas. Tai mūsų Nepriklausomybės akto signataro prof. S. Kairio-Kaminsko, sulaukusio gražaus amžiaus ir didelės ligos ištiktą, pareikalavus net ir kojos amputavimo. Tokiam amžių, dar neturint jokių santaupų, be visuomenės paramos nebegalima išsilaikyti.

Kiek žinia, prof. S. Kairio parama jau ir kiek anksčiau buvo pradėję rūpintis inžinieriai, kurių nemažai jis yra Vytauto Didžiojo Universitete į gyvenimą paruošęs, o taip pat ir pavieniai asmenys. Bet tokios sunkios ligos išlaidos visad didelės, o neturint artimųjų šeimos narių globos, dar didesnės. Tat ir pasitikėti pripuolamai ateinama parama, jau neįmanoma. Tam reikalui susidaręs komitetas, žinodamas kiek yra išlaidų ir kiek surenka, visad galės savo darbą taip pakreipti, kad ligonis galėtų ramiai sveikti.

Su prof. S. Kairiu teko daug metų artimai bendradarbiauti, ypač artimai vokiečių okupacijos metais. Mūsų politiniai įsitikinimai buvo priešingi. Jis socialdemokratas, o aš — tautininkas. Jis daug didelių įvykių grūdin-tas, o aš — tada dar, palyginti, jaunuolis. Jis tada pirminkavo VLK — Vyriausiam Lietuvių Komitetui, o vėliau, visoms grupėms susijungus — Vyriausiam Lietuvos Išlaisvinimo Komitetui. Ir reikia pasakyti, kad jis buvo idealus pirminkas.

Pirminkaudamas visad sugebėdavo daug aukščiau pakilti už savo grupinius reikalus, norėdavo ir mokėdavo surasti visiems priimtina sprendimą. Ir tada — dirbom labai darniai.

Prof. S. Kairys, kiek galima buvo pajusti iš jo pirmų nuotaikų, kada jį sunki liga paguldė ir susilaukė paramos net iš tokių organizacijų ir asmenų, iš kurių gal nesitiki-ke sulaukti, nustebo. Sakysčiau, kad tai buvo pats gražiausias patriotinių organizacijų ir pavienių asmenų jo darbų Nepriklausomai Lietuvai įvertinimas. Įvertinimas nežiūrint kokiai tu partijai priklausai, bet ką tu Lietuvai esi gero padaręs.

Reikia manyti, kad tuo labiau dabar, kada specialus komitetas sudarytas, prof. S. Kairiui ir ligos ir senatvės dienos, kiek iš viso įmanoma, bus praskaidrintos. Bent ta prasme, kad jam nereikės rūpintis, kas mokės gydymo ir išlaikymo sąskaitas.

Tik ta pačia proga tenka mums patiems vėl sau nemažus priekaištus prisiminti. Kada prieš kelerius metus į nemažus vargus buvo patekęs kitas mūsų profesorius ir Nepriklausomybės akto signataras — Myk. Biržiška, kiek tada prikalbėjom ir prirašėm, kad tokių nelaimių neišvengsim, jų bus daugiau, kad tokiem reikalams reikia pastovaus fondo. Prirašėm tada, prikalbėjom, o padaryti taip nieko ir nepadarėm. Ir tai prisiminus šiandien mums patiems rausti reikia, kad greitai esam kalbėti, o labai lėti dirbti.

B. G.

APIE DIRVĄ, RAILĄ IR SKAITYTOJUS...

Kas Dirvoje skaitytojams labiausiai patinka? Ar nuotraukos ar Br. Railos Akimirkinių Kronikos, ar skaitytojų laiška, ar karo ir šnipinėjimo istorijos? Jei to mes paklaustume vieno šimto skaitytojų, tai esu tikras, atsakymai išsiriškuotų labai ne-

vienodai. O jei dar paklaustume kokių straipsnių skaitytojai pageidauja, tai vėl sužinotume, kad visokių: vieni mėgtų trumpus, kiti ilgus, treči pagaliau mėgtų ir ilgus ir trumpus, ir vidutinius.

Kokius gi straipsnius Dirvai

patiekia bendradarbiai? Atsakymas ir vėl toks pat: trumpus, ilgus ir vidutinius. Esutikras, kad Dirvos redakcija savo bendradarbiams rašinių nenustato jokių kriterijų. Kas kaip mėgsta, tas taip ir rašo. Dirvoje daugelio mėgstami skaitytojų laiš-kai. Margi jie, įvairūs, ir jų rašytojai. Daug kam jų turinys patinka, kitiems gal ir ne-patinka. O tačiau jie yra tapę Dirvos neatskiriama dalimi ir be jų Dirva nebebūtų Dirva.

Grįžkime truputį prie paties laikraščio redagavimo, redakci-jos teisių ir jai statomų reika-lavimų. Skaitytojai redakcijai (ypač šiame krašte) dažnai iš-dėsto savo pageidavimus, pasiba-ra dėl to kas laikraštį jiems nepatinka, o pasidžiaugia tuo ką randa mėgiama. Gal ir ne visi skaitytojai tokiais patarimais ar papeikimais "bombarduoja" re-dakciją, tačiau žinome, kad tokių nemaža atsiranda.

Ar gali redakcija visų pagei-davimus išpildyti, ir ar pildo juos? Reikia labai abejoti. Many-čiau, kad redakcija tik labai di-deliu skaitytojų procentui tenu-silenkia. Ir tai ne visada. O kad taip yra, tai rodo ir pats laik-raščio veidas ir jo skaitytojų laiš-kai. Štai, atmenu, vienas laišk-as peikė Dirvos nuotraukas, jų tam skaitytojui buvo per daug. Tačiau nuotraukos neišnyko. Ki-tas skaitytojas (ar skaitytoja) pageidavo moterų skyriaus. Mo-terų skyriaus dar vis nėra! Aš pats labai norėjau pakeisti nau-jąją laikraščio antraštę į seną-ją. Redakcija nepaklausė!

Galima būtų suminėti dar ne-trumpą virtinę pageidavimų ir patarimų redakcijai, iš kurių kai kurie tapo realizuoti, o kiti atsimušė į kietą redakcijos krep-šio dugną. Ir visai natūralu. Pa-tys suprantame, kad redakcija ir negali šokti pagal kiekvieno skonį. Kiekvieno norus pildyda-ma redakcija laikraštį padarytų neskania mišraine.

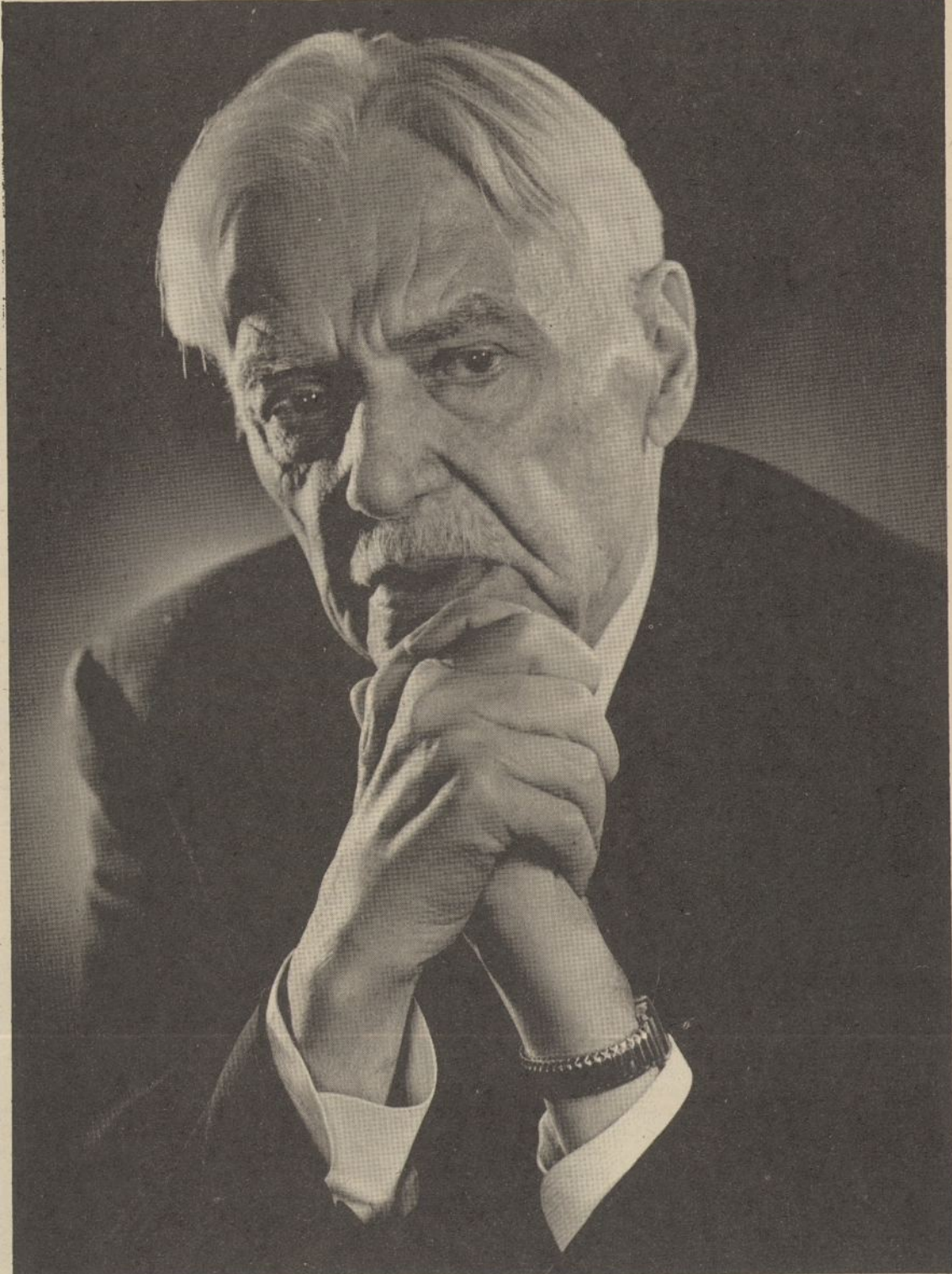
Tokios ir panašios mintys ma-ne aplankė, kai perskaičiau š. m. Vasario mėn. 1 d. Nepri-klausomos Lietuvos Nr. 5 ir ten radau mums gerai pažįsta-mo Br. Railos straipsnį. Nes-ijaučiau esąs kompetetingas liesti klausimus, kurie liečia Br. Railą ir laikraščių redak-cijas, tačiau kaip Dirvos skai-tytojas, jaučiu net pareigą į kai kuriuos Br. Railos mėtus kaitinimus Dirvos skaitytojams atsiliepti. Pažįstu kelias dešim-tis Dirvos skaitytojų. Vieni jų Dirvą skaito iš reikalo (turiu galvoj spaudos žmones), kiti tik kad ką nors skaityti, treči gi vien iš meilės lietuviškai spaudai. Nereikia net aiškinti, kad skai-tytojų tarpe randame visokių po-mėgių žmonių. Dėl tos prie-žasties, vienu ar kitu klausimu padarytas pareiškimas laikraš-čio skiltyse dar nereikškia, kad tai kelių tūkstančių skaitytojų nuo-monė.

Tačiau Br. Raila Dirvoje, ra-dęs tik kelis laiškus, kuriuose buvo reiškiamas mažas nepa-sitenkinimas jo rašinių ilgumu, Nepriklausomoje Lietuvoje bando daryti gana keistas išvadas. Būk tai Dirvos skaitytojai nemėgsta jo ilgų rašinių ir net jo paties. Toliau Br. Raila rašo, kad jis asmeniškai yra gavęs kelias de-šimtis laiškų, kuriuose skai-tytojai, net ir su jo nuomonėm neretai nesutikdami, ragino ir inspirovo Br. Railą nepasiduoti ir kantriai savo darbą tęsti. Kodėl gi tada Br. Raila vadovaujasi mažumos balsu? Kodėl gi klau-so kelių, o aplaidžia dešimtis?

Man dar neteko girdėti, kad kas nors būtų pasakęs, kad Br. Raila nemoka rašyti. Tačiau man teko susitikti žmonių, kurie prieš Br. Railos sugebėjimus nusilim-dami kepurę nemėgsta jo žodyno, nepritaria jo vartojamiems epi-tetams ir iš viso nemėgsta tų formų, kuriomis Br. Raila daž-nai atsisikalto su savo oponentais. Tai ir pats Br. Raila turėtų žinoti.

Šiame krašte vyrauja tradicija (kuria ir mes gerbiame), kad savo kritikos žodį galime tarti ir pa-čiam prezidentui. O ką jau be-kalbėti apie kitus. Nemanyčiau, kad kieno nors kritiškos nuo-monės pareiškimas Br. Railos ad-resu būtinai reiškia jo sugebė-jimų ir talento nužeminimą. Kiek prisimenu, panašią atsiliepi-mų (nesvarbu, teigiamų ar neigia-mų) Br. Raila anksčiau net pra-šėsi.

Kaip gi su straipsnių trumpu-

Prof. Steponas KAIRYS, 82 m. amž., Vasario 16 akto signataras, vienas pirmųjų lietuvių tautinio atgimimo kovotojų, šiuo metu po ligos ir operacijos tapęs invalidu yra atsidūręs sunkioj materialinėj būklėj ir reikalingas visų tautiečių paramos.

Vyt. Maželio nuotrauka

Remkime prof. Steponą Kairį

Mieli tautiečiai,

Prof. Step. Kairys (Ka-minskas) — vienas pirmų-jų, lietuvių tautinio atgimi-mo metais, budino tautie-čius skatindamas atsikraty-ti svetimo rusų ungo ir kvietė žengti savu lietuviš-ku keliu. Atsidėjęs kūrė ir platio lietuvių spaudą šaukdamas gimtojo krašto žmones kovoti už savąsias teises.

Jis — 1905-jų metų Di-džiojo Vilniaus Seimo at-stovas.

Jis — 1918-jų metų veik-lus Lietuvos Tarybos narys ir Vasario 16-os Neprikla-u-somybės Akto signataras. Vėliau, kūrė Lietuvos valstybės kūrėjas, mūsų di-džiųjų miestų statytojas, Lietuvos universiteto profe-sorius.

mu ar ilgumu? Kiek žinau, daug skaitytojų tam matavimui naudoja visiškai kitokią sistemą, tai straipsnio aktualumą, jo origi-nalumą ir įdomumą. Tai ne kartą man ir Dirvos skaitytojai yra pareiškę. Ką tik Dirvoje baigė-me skaityti daug ilgesnių už vieną Br. Railos "Akimirkinių Kroniką" rašinį "Ūkinis okupuotos Lietuvos smauginas" parašyta --V.B. Ar kas iš skaitytojų (bent daugumoje) drįstu pasakyti, kad tai buvo nepaprastai nuobodus ir tiesiog, nepakenčiamas raši-nys. Labai ir labai abejoju, už tame rašinyje iškeltus ir mi-limetrais išmatuotus faktus Dir-vos skaitytojas autoriui vien di-delę simpatiją tegali išreikšti.

Tikra tiesa, kad kartais ir ilgi ir trumpi rašiniai būna tie-siog kančia skaityti. Ypač jei tie straipsniai nusitėsia per visą puslapį besiginčijant dėl pa-mestos be siūlo adatos. Panašiam atvejui amerikiečiai turi net spe-cialų "beat around the bush" terminą.

Kas tokius nemėgiamus straipsnius berašytų, kas prie jų etiketų klijuotų, jie tikrai ne-atkreips didesnės visumos pu-

Antrojo Pasaulinio karo metu — vienas iš didžiųjų kovotojų prieš bolševikų ir vokiečių okupacijas.

Savo nuoširdžiu pasišven-timu tautai, savais darbais yra iškiles garbingųjų mūsų tautos vyrų pirmose eilėse.

Nežiūrint visų Lietuvos ir jo likimą ištikusią nelai-mių, jo ilgų kovos metų lai-kotarpio, jo ryžtas priešin-tis, kovoti ir laimėti nėra sumažėjęs, tačiau sumažėjo jo sveikata ir jėgos.

Senatvėje atsidūrė varge, kuomet sunki liga nutraukė jo normalų gyvenimą. Atsi-peikėjęs po vienos ligos, mūsų tautos veteranas vėl pateko ligoninėn. Po sun-kios operacijos tapo invali-du.

Aišku, kad šis Neprikla-u-somybės Akto signataras yra reikalingas skubios pa-

ramos. Esamųjų išteklių to-li gražu nepakanka visoms išlaidoms apmokėti, ir savo gyvenimo sauleleidyje yra globojamas draugų ir arti-mųjų. Yra likęs be šeimos (žmona po Sibiro tremties ir kančių yra mirusi).

Tat, brangūs lietuviai, remkime kiek išgalime savo tautos žilagalvį kovotoją-veteraną.

1961 m. sausio 19 d. Chi-cagoje, A. L. B-nės Chica-gos Apygardos iniciatyva, susirinkę įvairių politinių ir kultūrinių organizacijų at-stovai, vienbalsiai nutarė tuoj organizuoti lėšų telki-mo vąjį ir sudarė prof. Stp. Kairiui remti kotm ite-tą.

Šis sudarytasis komitetas nuoširdžiai kreipiasi į pla-čiuosius lietuviškos visuo-menės sluoksnius, prašyda-mas pavieniai ir organizuo-tai ateiti į talką ir skirti lė-šų prof. Step. Kairiui remti.

Gautos aukos bus skel-biamos spaudoje.

Pinigus siųsti komiteto išdininko vardu šiuo adre-su: Prof. S. Dirmantas, 4241 So. Maplewood Ave., Chicago 32, Ill., U.S.A. arba Midland Savings and Loan Ass., 4040 So. Archer Ave., Chicago 32, Ill., in account No. 9068.

Jonas Bertašius,
Komiteto pirmininkas

Prof. S. Dirmantas,
Komiteto išdininkas

N a r i a i:

Dr. P. Grigaitis
Inž. J. Jurkūnas
Alg. Kaulėnas
Jurgis Peteraitis
L. Prapuolenis
Rap. Skipitis
Dr. K. Šidlauskas
Dr. Vl. Šimaitis
Liūdas Šmulskštys
Prof. B. Vitkus

Henrikas Juknaitis,
Komiteto sekretorius.

V. Šarka,
Omaha

"GERA DIENA, PONE YANGAI!"

Šiats žodžiais pasveikinau Hen Li (Henriką) Yangą, užėjusį į jo raštinę Marquette Parke sutvarkyti savo mokesčių reikalus gerajam Dedei Samui. Jo raštinė yra ten pat, kur taip pat naujasis ateivis Juozas Briedis turi savo didelę elektronikos dalykų dirbtuvę -- Expert Electronics, Inc.

--Gerą dieną, -- šypsodamasis atsakė Henrikas Yang. -- Prašau sėstis, bičiuli. Kas gero? --Tai dėl tų laimingųjų income taxų norėjau...

--Mielai, Sutvarkysime viską puikiai...

Didžiojoje Chicagoje Lietuvių kolonijoje -- Marketparke jūs vis matysite su lietuviais beinančių ar besinekančių dailios išvaizdos, malonų ir vis besišypsantį džentelmeną -- kiną. Ir jūs drąsiai galite jam pasakyti: "Gerą dieną, pone Yangai." Tai ir bus tas pats -- Dr. Hen Li Yang. Tarp kitko, jis yra ir Nepriklausomos Lietuvos kariuomenės atsargos leitenantas.

Jis taip pat yra pabėgėlis, kaip ir mes. Skirtumas tik toks, kad mums teko bėgti tik vieną kartą, o jis bėgo jau daug kartų...

Nors jis to ir neatsimena, bet laike Kinijos revoliucijos, kada buvo nuversta tūkstanmetinė Kinijos monarchija, Pekino mieste, turtingų ir garbingų kinų Yang šeimoje gimė dailus berniukas, kuriam buvo duotas vardas Hen Li. Žinoma, jokia revoliucija be aukų ir kraujo -- nėra revoliucija... Hen Li dar nekalta besišypsant lopšelyje, pirmosios kinų revoliucijos liepos mėnuo žuvo jo tėvai. Berniukas liko našlaitis. Jo tėvų draugai -- viena rusų inžinieriaus šeima -- bėgdama nuo revoliucijos iš Pekino, kartu su saviimi pasiėmė ir mažąjį našlaitį. Bet revoliucionieriai, Yangų tuščiuose namuose radę vieną kūdikį, iš keršto jį sužalojo ir to sužalojimo pasėkos liko visam gyvenimui. Ir taip revoliucijos nuožmybės patyręs kūdikis su tėvų draugų šeima atsidūrė St. Peterburge.

Į čia jo kėlonė irgi nesibaigė laimingai. Vos pradėjus tarti pirmuosius žodžius rusiškai, revoliucija sulaukė jo ir mažojo pabėgėlio Hen Li naujojoje tėvynėje -- Rusijoje, Revoliucijoje

be žinios dingo ir jo globėjai -- buvusieji tėvų draugai. Tada Hen Li patenka į vienos lietuvių šeimos globą. O gestant rusų revoliucijos liepsnoms, toji šeima, po didelių pastangų, atsiduria Lietuvoje. O su ja kartu ir Hen Li.

Taip mažasis pabėgėlis jauturi trečią tėvynę. Prasideda vėl naujas gyvenimas, nauja kalba, nauja aplinkuma. Hen Li pradeda lankytis lietuviškas mokyklas. Jį pažįsta visas Kaunas, nes tai vienintelis kinas ne tik Kaune, bet ir visoje Lietuvoje. Gimnazistės romantikės nuo jo nenuleidžia akių...

--Ką studijavote Lietuvoje? --klausi Dr. Hen Li Yang.

--Vytauto Didžiojo universitete, Kaune, studijavau ekonomiją. Vėliau išvykau studijuoti į Belgiją. Bet pritrūkus studijoms lėšų, vėl atsidūriau Kaune.

--Ar tada iš Belgijos širdis netraukė grįžti į senąją tėvynę --Kiniją?

--Taip, širdis traukė grįžti. Bet prieš išvykstant, dar norėjau pamatyti Lietuvą. Ji taip man buvo miela...

Kaune Hen Li (Henrikas -- toks buvo jo lietuviškas vardas) baigia Lietuvos Karo Mokyklą. Karo Mokyklos vadovybė negalėjo atsisėdėti jo drausmingumu. Už draugiškumą mylėjo jį ir visi kariūnai. Štai kinas bus Lietuvos kariuomenės leitenantas!

Užėjo pirmasis bolševikmetis. Vėl nauja "laudies revoliucija," arba bolševikų raudonosios armijos įsiveržimas į Lietuvą ir jos brutalus okupavimas. Ši įvykį Hen Li pasitinka su ašaromis ir dideliu širdies skausmu. Jis kenčia kartu su visa lietuvių tauta.

Prasidėjus bolševikų -- nacių karui, Hen Li Yang turėjo progos išvykti į Berlyną ir ten susirūšti su savo tautiečiais, studijuojančiais Vokietijoje. Čia daro žygius išvykti į Kiniją. Nujausdamas, kad okupacijos Lietuvoje greit neišnyks, galvojo, jog būdamas tokioje didelėje valstybėje, bus daug naudingesnis Lietuvai. Bet baigiasi karas, višokios sulrūtės, sugriautos Vokietijos okupacija...

--Ar karui pasibaigus teko bū-

ti DP stovyklose?

--Neteko būti, gaila... Bet turėjau artimus ryšius su lietuvių stovyklose. Karui pasibaigus, Vokietijon atvyko ir Kinijos Karo Misija, Misijos šefas gen. Kwei, kuris buvo dabartinio nacionalistinės Kinijos prezidento Chiang Kai Sheko dešinioji ranka, mane pasikvietė Kinijos Karinės Misijos sąstatan.

--Teko girdėti kad tada, pasinaudodamas savo padėtimi, padarėte daug gero lietuviams, ypač gelbėdamas lietuvius, patekusius į prancūzų belaisvę kaip vokiečių karius, nors jie į vokiečių kariuomenę buvo sugauti prievarta. Prancūzai juos tada rengėsi atiduoti bolševikams, ar tiesa?

Dr. Hen Li Yang, Lietuvoj baigęs aukštuosius mokslus ir karo mokyklą, gyvendamas Chicagoj nenutraukia ryšius su lietuviais.

--Tiesa. Turėdamas diplomatinę Kinijos statusą, galėjau laisvai važinėti po visą Vokietiją ir lankytis visose stovyklose. Prancūzų zonoje užtikau nemažą būrį lietuvių, labai vargstančių prancūzų belaisvėje. Žinojau ir tai, kad prancūzai rengiasi juos atiduoti bolševikams. Todėl, nieko nelaukdamas, pasirūpinau ir nuvežiau jiems pilną automobilį maisto. Pasakiau kas jiems grėsia ir patariau bėgti. Mūsų vyrai taip ir padarė... Bet apie tą "šunybę" vėliau sužinojo USA karinė vyriausybė ir panorėjo mane atiduoti karo lauko teisumui...

--Ar teisė karo lauko teisumas? --Ne. Nuo to mane išgelbėjo tada jau turėtoji Kinijos pilietybė. --Bet į Kiniją taip ir nebepavyko sugrįžti? --Matote, dar viena revoliucija užbėgo už akių. O man jų jau gana... -- juokiasi dr. Hen Li Yang.

DAR TRYS VALANDOS NAKTIES (48)

Vynas šiandien ypač geras...

--O aš jau maniau, kad nebesulauksiu, -- pasakė mokytojas, nukabindamas nuo sienos plikdo paveikslą ir į padėdamas mokslo priemonių spintą. Paskui jis išėjo iš klasės, vienintelis jo kaimo mokykloje, ir per koridorių nuėjo į mokytojo butą. Ant stalo vis dar tebegulėjo laikraštis "Szabad Nep". Jis užsidėjo akinius ir skaitė vengrų ministerio pirmininko atsistatydinimo pareiškimą -- antrą, trečią, ketvirtą kartą.

"Gerbiamas Centro Komitete! Aš prašau centro komitetą atleisti mane iš centro komiteto

pirmojo sekretoriaus posto ir iš politinio biuro narių. Mano prašymo priežasties reikia ieškoti..."

Mokytojas atsiduso.

--Tik žiūrėk! Ar taip rašo žmogus? Ar taip kalba žmogus?

"...reikia ieškoti tame, kad esu sulaukęs šešiasdešimt penkerių metų amžiaus, ir kad mano susirgimas, kuris jau antrus metus blogina mano sveikatos būklę..."

--Na, tik pasižiūrėk. Jis niekada nekabėjo, kaip žmogus. Jis niekada nebuvo žmogus.

"...būklė, kuri man neleidžia atlikti pirmojo centro komiteto sekretoriaus pareigų..."

--Aš ir nebėgaliu, aš nenoriu, taip, aš jau seniai negaliu, o dabar aš ir nenoriu. "Gerbiamas centro komitete", nesąmonė, "Gerbiamas drauge, organizacijos valdytoju", aš sakysiu, "prašau mane atleisti iš visų garbės įstaigų ir postų." Taip lygiai šitokiais žodžiais aš pradėčiau.

Jis sulaukė laikraštį ir išėjo iš kambario. Koridoriuje užsivilkė juodą sudėvėtą lininį švarką, kabėjusį ant sienos. Duryrų į klasę buvo atviros. Už pulto nuo sienos švietė ryški dėmė. Dažai po dingusių paveikslu nebuvo patamsėję. Mokytojas nuėjo pro tuščių suolų eilę link mokytojų kambarių, išskėlė pliką ir išėmė jį iš rėmų. Jis atidarė pultą ir žiūrėjo į jauno vyro paveikslą. Vario raizginys buvo prisegtas prie karkono.

--Tai kakta! Tai veidas! Ir akys, didelės, tamsios akys.

Jis pradėjo traukti segtukus. Jo rankos drebėjo. Bet kai jis išėjo iš klasės, jautė jį sekančias tamsias akis, o ne plikio žudiko žvilgsnį. Kaimo gatvėje švietė liepos saulė; jis ieškojo šilkmedžių šešėlių. Po didžiojo, sausos smėlio duobutės, maudėsi antys, pakreipusios galvas į viršų. Kritus pernokusiam vaisiui, jos suklegėdavo ir sukelėdavo smėlio kamuolius.

--Tiek daug triukšmo dėl vieno karnio! -- mokytojas papurtė medį, ir pradėjo lyti uogomis. Paskui jis nuėjo į senąją valsčiaus raštinę, kur dabar buvo išsikerojusi partija ir kolchozo administracija. Ilgai jis ten neužtruko. Mirkėdamas prieš ryškia dienos šviesą, jis tarė: -- Gerbiamas centro komitete, tu neturėsi nieko prieš, jei aš nuelsiu išgerti stiklą.

Smuklėje jis buvo jauneberpimas svečias. Prie plikų medinių stalų jau sėdėjo pora vyrų, ir jis ištarė pasveikinimą, kaip Vengrijos lygumose įprasta, pagarbiai, pabrėždamas kiekvieną žodį:

--Teduoda Dievas gerą dieną. --Teduoda Dievas! -- atsakė ankstyvieji svečiai.

Jis atsisėdo prie senų, pasižiūrėjo į barą, ir jam buvo atneštas pilnas stiklas. Kelis vynu lašus jis nulejo ant žemės.

--Senajam Dievui, -- pasakė jis, pakeldamas stiklą.

Abu seniai jau buvo "senajam Dievui" suteikę pirmojo gurgšnio garbę. Jie išgėrė kartu su mokytoju.

--Geras vynas.

--Vynas šiandien ypač geras.

--Vynas yra lengvai geriamas ir veikia kraują. Mintys palengvėja.

--Turi gi pagaliau būti kitaip.

--Pas mane jau daug kas pasikeitė.

--Kas gi?

--Aš išmečiau šlamštą.

--Ką tu išmetei?

--Jūs gerai žinote. Pakvietimus rašyti -- mokytojas; transparenčias piešti -- mokytojas; laimingo kolchozo dainas paruošti -- mokytojas; vaidinimą gegužės pirmajai paruošti -- mokytojas; valstybės paskolą rinkti -- mokytojas; paskaitos, referatai, diskusijų vakarai -- mokytojas, mokytojas, mokytojas! Kaip manote, kam dar mokytojas tinka?

--Mes tavęs neprašėme.

--Neprašėte! Tik klausykite visi! Jei kas susirinkime paklausia: "Ar kas iš draugų apsiims savo noru", tai visi žvalgots

į mane.

Alb. V.

Abu seniai nusišypsojo ir šūktelėjo į barą:

--Dar vieną stiklą mūsų mokytojui!

Mokytojas išgėrė.

--Taip, aš ateinu tiesiog iš valsčiaus raštinės, aš pasakiau: "Gerbiamas centro komitete"

--nesąmonė -- "gerbiamas drauge, organizacijos valdytoju", pasakiau aš, "prašau mane atleisti iš visų postų ir pareigų." Taip, tokiais žodžiais ir pradėjau.

--O kokį atsakymą tau davė draugas organizacijos valdytojas?

--Atsakymą? Aš kalbėjau toliau: "Mano prašymo priežasties reikia ieškoti tame, kad aš einu šešiasdešimt penktuosius metus, ir kad mano liga, nuolat blogėjanti nuo 1945 metų..."

Abu seniai nusišypsojo is sušuko:

--Dar vieną stiklą mūsų mokytojui!

--Jūs būtumėte matę draugą,

jis spoksavo į mane, kaip rūpūžė iš drebučių. Paskui jis pavartė savo terminų kalendorių ir pamatė, kad šiandien turiu mokyklos valkas nuo šeštosios iki paskutiniosios klasės paskirstyti į derliaus nuėmimo darbus, ir to manęs paprašė; ar girdite? paprašė jis mane bent tai atlikti. Šventasis Steponai, vai, kai, jie manęs jau laukia, jiems niekas nieko nepasakė.

Mokykloje jį pasitiko berniukų ir mergaičių keliama triukšmas. Balsų klegesys nutilo, jam priėjus prie pulto.

--Taip, aš norėjau jums tik pasakyti, kad aš, kad aš...

Vaikų žvilgsniai nebuvo nukreipti į jį.

--Taip, aš norėjau jums pasakyti...

--Vaikų žvilgsniai buvo susmigo į sieną už jo nugaros.

--Aš nuo šiandien...

Jis apsidairė.

--Na, kas tai yra?

--Petrofisi! -- sušuko visi.

--Taip, ir kas žino, kada jis gyveno?

--Kai Kossuthas gyveno, -- pasakė vienas šlaukotas berniukas.

--Taip, ir kada tai buvo, Gyula?

--Jau seniai.

--Šventasis Steponai, senai, kas žino tiksliai?

Atsistojo viena mergaitė.

--Poetas Sandoras Petrofis gimė 1823 ir mirė 1849 metais.

--Jis nemirė, -- pasakė Gyula, -- jis buvo laisvės kovoj, kai nugalėtieji austrai pagalbon atsigabeno rusus. Už dešimties metų nuo jo krito garsusis majoras Zeykas, kuris turėjo tik aštuonis sovinius, ir septyniais soviniiais nušovė septynis rusus, o aštuntuoju save.

--Šventasis Steponai, kas gi tave tokių dalykų mokė?

--Niekas, tai parašyta knygoje.

--Kokioje knygoje?

--"Laisvės kovos 1848 - 49 metais".

--Na mat, tai tu žinojai, kada Petrofis gyveno.

Vaikai nusišypsojo. Gyula susigėdo.

--Jis buvo teisus: kai Kossuthas gyveno, -- pasakė mokytojas ir paklausė klasę: -- Kas dar tuo metu gyveno?

Vardai krito, kaip prinokusios kriaušės, kol dvylikos metų Jonošas pasakė:

--Ir Gyula Hay.

--Šventasis Steponai, tik klausykite: Gyula Hay, iš kur tu ištraukė Gyulą Hay?

--Kur?

--Petrofio klube, mano tėvui atsiuntė laikraštį iš Budapesto, ten yra atspausdinta kalba, kurią Gyula Hay pasakė Petrofio klube.

--Na, taip, tai tiesa; o dabar eikite namo, aš negaliu pasakyti, kada derliaus nuėmimas prasidės.

Vaikai su džiaugsmo riksmu išsivertė į gatvę, ir jų basos kojos kėlė dulkes. Mokytojas susimąstęs stovėjo prie mokyklos durų. Vakare jis aplankė Jonošą tėvą. Jis jau seniai norėjo paskaitinti "Irodalmi Usjag", savo akimis paskaityti vieną iš kalbų Petrofio klube, už kurias plikis Rakosis, turėjo atsakyti ministerio pirmininko posta.

(Bus daugiau)

PETKUS
LAIDOJIMO ISTAIGA

MARQUETTE PARK CHICAGO
2533 W. 71 St. Tel. GR 6-2345-6

CICERO ILLINOIS
1410 S. 50 Ave., Tel. TO 3-2108-9

TRYŠ MODERNIOS KOPLYČIOS

MOKAME

4 1/4%

metinį dividendą už visas taupymo sąskaitas.

MUTUAL FEDERAL BENDROVĖS REKORDAS...

- Įsteigta Chicagoje 1905 metais.
- Nuo 1905 metų pergyvenom karus, ekonomines depresijas, panikas ir krizes, tačiau visiems savo taupytojams išmokėjom kiekvieną sutaupytą dolerį.
- Jūsų pinigus galima perkelti iš kitur, jei atnešite savo banko knygutę.
- Pinigų taupymui nereikia važinėti, juos galite atsiųsti paštu, nes mes apmokame visas pašto persiuntimo išlaidas.

MUTUAL Federal SAVINGS and Loan Association
Chartered and Supervised by the United States Government
2202 W. CERMAK ROAD • CHICAGO 8, ILLINOIS
Phone: Virginia 7-7747 John J. Kazanavskas, Pres.

ČEKISTIŠKAI SUSUKTI "ĮRODYMAI" PRIEŠ PAŠKEVIČIŲ

Čekistų įstaiga Lietuvoje užėmė ištisą vasario 11 dienos "Tiesos" puslapį "įrodymais", kad vienas iš kompartijos vadų (sekretorių) Lietuvoje, V. Niunka, buvęs teisus, prieš Kalėdas Maskvoje tvirtindamas, kad Jungtinės Valstybės slepiamosios Chicagoje "karo nusikaltėlių" M. Paškevičių, kuris esąs kaltas išžudęs bene 12,000 žmonių Ukmergėje, o dabar gyvenęs sau, prisidengęs Povilionio pavarde.

"Chicago Tribune" tada nusiuntė reporterį Niunkos nurodytu adresu, bet nerado tenai jokio Povilionio, o rado Paškevičių, visiškai nesilapstantį ir nepakeitusį pavardės, kaip tą Niunka tvirtino. Paškevičius reporteriui pareiškęs, kad kaltinimas tiesiog kvailas ir baigta, nes nieko panašaus jis nepadaręs. Niunka, matyt, susirūpino ir užsiundė čekistus "surinkti įrodymų". Tie "įrodymai" tai aštuonių asmenų neva laiškai, kuriuos tie žmonės neva parašę "Tiesai" patys. Puslapio gale net pastaba pridėta, kad "Laiškų kalba ir stilius netaisyti". Todėl labai būdinga, kad aštuonių autorių, įvairaus išsilavinimo, įvairaus užsiėmimo ir net įvairių tautybių, visų kalba ir stilius visiškai vienodi, ir gana taisyklingi, be to, nuostabiai panašūs į visus kitus įvairių asmenų įvairiais laikais čekistams neva duotus parodymus, kuriuos čekistai dabar protarpiais skelbia.

Kad atrodytų "patikimiau", po laiškais dedamos atitinkamų asmenų parašų klišės, o G. Treiderienės (M. Paškevičiaus sesers) net visas laiškas nufotografuotas. Šis laiškas kaip tik daug atskleidžia. Treiderienės ar ne Treiderienės iš tikrųjų jis rašytas, tą gali spręsti tik kas jos rašyseną pažįsta. Bet viena aišku, kad laiškas parašytas rašyti labai neįgudusia ranka. O tačiau sakiniai sudėstyti vi-

siškai raštingai, neskaitant poros smulkių netikslumų. Neįgudusi laiško rašytoja taip taisykliai galėtų parašyti tik perrašydama iš parašyto ir paduoto teksto, arba diktuojama. Be to, spausdintasis to paties laiško tekstas rodo, kad laiškai visgi šiek tiek taisyti (iš "keturis penkis metus" surinkta "ketverius penkerius metus"; įdėti laiške praleisti skyrybos ženklai).

Tarp "įrodymų" yra net dvi nuotraukos. Vienoje uniformuotas vokiečių šautuvu taiko į moterį su vaikais. Nedrįso tvirtinti, kad tas uniformuotas vokiečių tai Paškevičius, bet, esą, ji "primena" vienam laiške pasakojamą neva matytą vaizdą. Kita nuotrauka turėtų būti jau neva Paškevičiaus iššaudytų žmonių nuotrauka. Apie tą nuotrauką, žinoma, galima sakyti ką tik nori, kadangi joje nieko aiškaus nematyt. Galima sakyti, kad gal tai pėstininkai kyla į ataką, gal tai bolševikų aukos Pravieniškės ar Rainiuose, o gal Katyne...

Tai dar vienas isteriškas bandymas neištikinti bolševikų bendrininkų — gestapininkų Lietuvoje padarytus nusikaltimus būtinai prikergti čekistų rankoms ne pasiekiamiesiems lietuviams, o taip pat ir kraštams, kuriuose čekistai neturi galios siautėti.

CHICAGOS "PAŽANGIEJI" SKUNDŽIASI LIETUVOJ

Vienas iš Chicagoje leidžiamos "Vilnės" pareigūnų specialame laiške, išspausdintame Vilniaus "Tiesoj", apsisakė, kad per pirmąsias tris 1961 metų savaites keturis kartus buvę išdaužyti jų langai. Ypač vaizdžiai aprašo išdaužymą tą naktį kai visi "vilniečiai" buvę iš-

ėję į bufetą "pakeiti taurių už naują prezidentą", kuris "taip energingai pasisakė už gerinimą santykių su socialistinėmis šalimis".

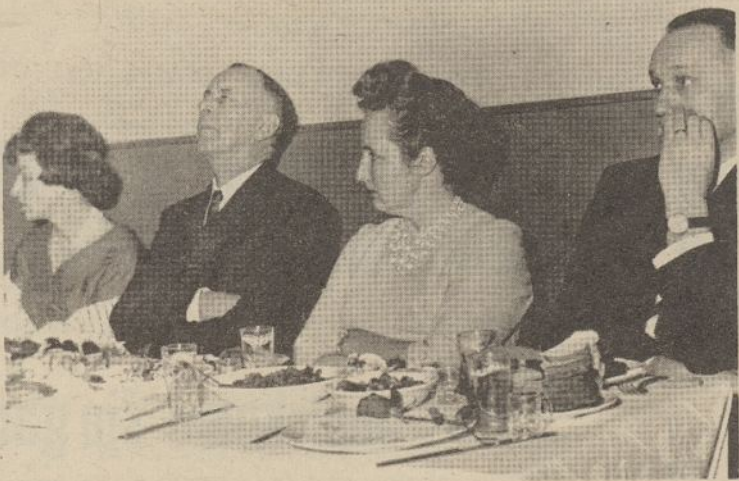
Nors laiške ir giriamasi, kad "pažangiųjų judėjimas klesti", o "laisvinimo biiznis smunka", vis dėlto "pažangūs" korespondentas dalyką taip išdėsto, lyg jo šalininkai esą visiškai bejėgiai prieš "buržuazinius nacionalistus". Mat, esą, kas gi kitas, jei ne jie daužo "pažangiųjų" langus... Sako, kad jų ateina "ištiesi būriai" langų daužyti, o radę didesnę luitą įmestą, spėlioja, kad tokį galėjo pakelti tik "pušėtinai pajėgus vyras" ir mano, jog tai "turėjo būti fašisto Smetonos Kaune karo mokykloje stipriai fiziškai išauklėtas karininkas ar koks buvęs Lietuvos žvalgybininkas"...

Lietuvoje toks skundas sukėlė didelio susidomėjimo. Būdingas atsiliepimas: "Na ir stiprių gi būtų tų Lietuvos karininkų ir žvalgybininkų, kad net ir po 20 metų jie dar laikomi ypatingai pajėgiais. Tik mes piktinamės, kad redaktoriai taip išsena sau taurių klinoti ir geriau nepasąugo, nesugautų tokių sugulgančių karininkų"...

Ko Lietuvoj, matyt, neatspėta, tai kad tos istorijos apie "užpuolimus" turi gerokai senos žuvies kvapo... Jei per 20 dienų įvyksta net keturi užpuolimai — langų daužymai, ir nukentėjėliai nieko neranda ką padaryti daugiau, kaip tik skųstis — truputį čia, o dar garsiau Vilniuje, — tai panašu į tai, kad tie užpuolimai nukentėjėliams lyg ir būtų naudingi. Užtat mažiausia ir panašu į tai, kad jų langais taip labai domėtis koki nors "Smetonos karininkai ar žvalgybininkai". Tuos būtų buvę nesunku sugauti. Iš tikrųjų bus daužę toki, kurių gal niekas nei nenori pagauti.

(LNA)

Paraginkit savo pažįstamus užsiprenumeruoti DIRVĄ.

Dalis svečių prie garbės stalo: Balsienė, Kalendra, dr. Zubrienė ir inž. Balsys.

S. Dabkaus nuotrauka

Iš Vasario 16 minėjimo Toronte. Pirmoj eilėj sėdi Teišerskai, Bačėnai, Ščepavičiai, toliau matyti Jankaičiai, Juciai, Jonynai ir kt.

S. Dabkaus nuotrauka

VASARIO 16 MINĖJIMAS TORONTE

Lietuvos Nepriklausomybės Tolką sudarančios organizacijos Vasario 16-sios minėjimą suruošė šeštadienį, vasario 11 d. Lietuvių didžiojoje salėje.

Minėjimo turinį sudarė kalbos, meninė programa ir LNT Moterų Būrelio gražiai paruoštos vaišės.

Pirmininkas P. Bastys, pradėdamas minėjimą, pristatė susirinkusiems pirmą kartą atvykusius, brangius ir retus svečius, sunkios Sibiro tremties kankinius, tik praeitais metais laimingai pasiekusius Vakarų pasaulį mūsų tautiečius A. K. Bačėnus ir p. Teišerskus. Šito malonaus su jais susitikimo proga, minint Lietuvos Nepriklausomybės šventę, p. Bačėnienė ir p. Teišerskienė buvo įteikta po puokštę gyvų rožių.

Po to buvo pagerbti šiame minėjime dalyvavę Lietuvos kūrėjai-savariai, kurie anuo pačiu sunkiausiu Lietuvai metu, Vasario 16-sios dienos akty, skelbiant pasauliui mūsų valstybės nepriklausomybę, ginklu apgynė ir padarė jį realiu. Žuvusių kovose už Lietuvą atminimas buvo pagerbtas tylos minutės susikaupimu.

Toliau buvo paprašytas tarti žodį KLTS Centro Valdybos vicepirm. Pr. Kvedaras. Prelegentas, išryškinęs kai kuriuos svarbesnius mūsų netolimos praeities epizodus, palietė ir šių laikų kai kuriuos negalavimus, mums nenaudingus ir šalinčius. Žvelgdamas į mūsų Tautos ateitį klausytojams buvo duota suprasti pareigos tėvynei šio meto sunkiose valandose.

Meninę programos dalį išpildė solistai A. Ščepavičienė ir Br. Marijošius, padainuodami po porą lietuviškų patriotinių kūrinių. Pasirinktas repertuaras tikrai buvo vykęs ir klausytojai buvo maloniai nuteikti. Pabaigai dar išpildė duetą. Jiems akomponavo muz. St. Gailevičius. Atsilankiusieji mūsų mielos solistus nuosirdžiai sutiko ir palydėjo ilgais plojimais.

Oficialioji dalis baigė ir atėjo laikas vaišėms. Tikrai visus stebino gražiai gyvomis rožėmis papuošti ir visokiomis gėrybėmis bei skanumynais nukrauti stalai.

Be to dar tenka paminėti vieną gražią naujenybę, tai svečių pasveikinimą su Vasario 16-ja. Ant išdėstytų servetėlių staluose buvo atspausdinta "SVEIKI SU-LAUKE VASARIO ŠEŠIO-LIKTOS". Tai žodžiai, kurie kiekvieną nukelia į praeitį ir verčia susimastyti dėl mūsų darbų ir laikysenos tėvynės atžvilgiu. Susimastyti ta prasme, kad mes mia-

žiau reikalaujame ir daugiau jai duotume. Nes šio sveikinimo sumanytojos — Moterų Būrelio narės su pirmininke Emilija Jurkevičiene, tai darė su giliu įsijautimu ir didžiai branginamais Lietuvos Nepriklausomybės šventę.

Mūsų didžiosios šventės išvakarės, kurios gražiai buvo paruoštos ir įspūdingai praėjo, tegu sustiprina dvasią ir ryžtą pergalingai kovai su mūsų tautos paverėjais.

P. V.

Vasario 16 minėjimo metu kalba P. Kvedaras. Šalia sėdi P. Bastys ir V. Gylinė.

S. Dabkaus nuotrauka

Toronte suruošto Vasario 16 minėjimo solistai: A. Ščepavičienė ir B. Marijošius. Toliau sėdi: S. Pociūnas, P. Nekrošienė, J. Česekas, O. Rinkevičienė ir M. Kuolienė.

S. Dabkaus nuotrauka

Dalis svečių prie garbės stalo: Kazlauskai, Šimanavičiai, Tėv. Placidus, Kvedaras ir kt.

S. Dabkaus nuotrauka

Grazi dovana visiems
Naujų metų
proga
Plokštelės tik neseniai
pagamintos
LITHUANIAN - AMERICAN
Long Play Hi-Fi Records

Sol. LIONĖ JUODYTĖ-Matthews yra įdainavusi naują lietuviškų dainų plokštelę —

"MĀNO LIETUVOS PRISIMINIMAI"
(My Lithuanian Memories)
Kaina \$4.98

Antrąją mažą (angliškai) —
"Christmas Carols"
Shepherd Boy and
Sleeping Child.
Kaina 98c.

Išleistas Mill Marlboro Co.
Pintintojams užsakius didesnius
kiekius — duodama nuolaida.

UŽSAKYMIUS SIUSTI:
ALEX MATHEWS
256 Union Avenue,
Brooklyn 11, N. Y.
arba
gaunama visose
radijo stotyse

dovanos
taupytojams

SAUSIO IR VASARIO
MENESIAIS

PADEJUS \$500.00
AR DAUGIAU

KAS DU MEN.
DUODAMOS
VIS NAUJOS
DOVANOS.

5 1/4% mokame už
legalias
taupmenas!

DARBO VALANDOS:

pirm. 9 iki 8 v. v.
antr. 9 iki 5 v. v.
trečiad. — uždaryta
ketv. 9 iki 5 v. v.
penkt. 9 iki 5 v. v.
šešt. 9 iki 1 v. p.p.

JOSEPH F. GRIBAUŠKAS, vad. d. a. s.

ST. ANTHONY SAVINGS
AND LOAN ASSOCIATION

1447 S. 49th COURT, CICERO 50, ILL./BI 2-1397, TO 3-8131

O VISGI ATsirado ANTRAS Balfas

Kaip mano surinktos informacijos rodo, "antrasis Balfas", arba Draugo redakatoriaus L. Šimučio žodžiais tariant "geležinis fondas", atsirado nebe šiais ir ne perėjais metais, tik gal mūsų spaudoje man teko pirmutiniam tai išskelti.

Balfo valdyboje su tuo reikalu susidurta jau 1959 metais, Amerikos vyskupo fondas buvo pradėjęs duoti metines aukas lietuvių šalpos reikalams. Ir tos sumos buvo Balfo pajamų apyskaitose. Bet joms truko pilno ir tikslaus atsiskaitymo iš Balfo pirmininko kan. J. Končiaus pusės. Balfo valdybos buvo pareikalauta, kad kan. Končius ir už šias aukas kaip pridera atsiskaitytų. Bet jis tvirtinęs, kad tokios atskaitymų Balfo valdybai neprivalas ir tas sumas galės suvartoti šalpos reikalams savo nuožiūra. Tačiau buvo pripažinta, kad tai yra ne vien kan. Končiaus, bet visos Balfo valdybos reikalas.

Kan. J. Končius pateikęs atsiskaitymą, tačiau jo nepasitenkinimas buvo aiškus. Susižinojus ir pasitarus apie tai su vyskupu V. Brizgiu ir prelatu J. Balkūnu, buvę kreiptasi į Amerikos episkopatą, su aiškinimais, kad Balfas nebesas tikroje katalikiškoje kontrolėje, jog ten sprendžiamu balsu gali pasireikšti ir "bedieviai", ir kad reikėtų surasti kitą būdą Amerikos episkopato aukoms sunaudoti. Tos stambios aukos buvo sutarta atiduoti Kunigų Vienybei, įsteigiant Religinės Šalpos Komisiją. Ta komisija aukas sunaudos taip, kaip jai atrodys reikalinga ir geriausia.

ANTRASIS Balfas IR TYLA

Taigi, "antrasis Balfas" atsirado tytomis, lyg nejučiomis, nekaltai, šeimyniškai.

Neseniai Dirvoje buvo K. Jurgučio straipsnis, kiek tas fondas gavo iš Amerikos vyskupo aukų, kiek ir kam jų sunaudoję ir kiek pasilėkė ateities. Apie naująjį fondą pasirodė žinių vidiniame Lietuvių Fronto Bičiulių biuletenyje Nr. 38 (1960 m. gruodžio 17 d.), kur jau kaip ir oficialiai paaiškinama, kas yra naujasis fondas ir kuo jis ketina užsiminti.

Kai gavau papildomų paaiškinimų iš Balfo valdybos nario, tai ten buvo užsiminta, kad principu galima būtų sutikti, jog grynai bažnytinį reikalų šalpa geriausiai tinka tvarkyti Kunigų Vienybei. Bet kaip iš paties LAC pranešimo matyti, jie rūpinasi ir pavienių asmenų šelpimu, bet jau tik visai tikrų, grynų katalikų, o ne kokių "šiaudinių" ar "bedievių". Bet ir tikrųjų katalikų šelpimas tiesiogiai leidavo ir įeina į Balfo veiklos sritį.

Tikrasis Balfas dabar antri metai nustojo Amerikos episkopato aukų, o kai kurie lietuvių kunigai per bažnyčias irgi pradeda vesti agitaciją duoti aukas LAC'ui -- tam "antrajam Balfui". Tiesa, jie nenustoję sakyti, kad žmonės aukotų ir Balfui. Bet aišku, kad toks aukų skirstymas į du krepšius jau šį tą nuima, kas normaliai atitektų į tikrojo Balfo kasą.

Ar visa tai keltina viešumon, ar tuo tik dar daugiau nebus pakenkta Balfui?

Taip klausė mane ne vienas, tuo silejo ir kai kurie Balfo valdybos nariai. Yra ir kunigų ir daug karštų katalikų, kurie priešingi tam naujam LAC, tam "antrajam Balfui". Bet kadangi jis esąs vyskupo Brizgio, eilės prelatų ir kitų dvasininkų "baby", tai jie varžosi ir nedrįsta apie tai viešai ką nors daugiau sakyti. Jie nori, kad tai darytume mes kiti, daugiausia -- tautininkai. Jie žino, kad nei liau-

dininkai, nei socialistai nei sandariečiai to nepajėgs padaryti, bet tautininkai -- jei norės, tai pajėgs. Bet kai vieni tautininkai pradeda kritikuoti, tai ir socialistai ir liaudininkai ir santariečiai susilaiko, stengiasi net tyčia pasirodyti gerais jų draugais. Ir patenkinti, kad jie "geri", o maištininkai ir "griovėjai" tai tik tautininkai... Todėl ir buvo taip ilga tylą!

BET IR KATALIKAI NEBETYLTI

Tik dabar apie tai patyriau iš susirašinėjimų su Balfo reikalų vedėju ir valdybos nariu. Anksčiau to nežinojau ir nustebau, kad Balfe tiek daug yra partinių ir srovinų galvojimų. Maniau, kad Balfas tai tik šalpa, šventas žmogiškas darbas, parama varge ir nelaimėse atsidurusiems lietuviams. Maniau, kad partiniams sroviniams ar skirtingiems religiniams galvojimams čia nėra vietos. Pasirodo, kad gyvenį, žmogus, jau septynių metų, ir vis dar daug ko nežinai, vis nesupranti ir vis turi mokytis.

Bet ir katalikams čia turėtų atiduoti kreditą. Vieningai Balfo veiklai įstant, ir jie neištylė. Apie tai pirmiau ėmė rašyti Lietuvių Fronto Bičiulių biuletenis, leidžiamas Chicagoje ir skirtas jų vidaus organizacinėms reikalams. Tai labai intymi pradžia. Bet netrukus katalikų spauda išnešė tai viešumon. Edvardas Šulaitis, jaunas ir energingas žurnalistas, rašęs daugiausia apie sportą, bet taip pat ir kitomis temomis, kurio rašinių randu beveik viso laisvojo pasaulio lietuvių laikraščiuose, "Tėviškės Žiburių" šių metų pirmajame numeryje, straipsnyje "Chicagos lietuvių vaizdai ir vargai", pacticavęs keletą frontininkų biuletenio pranešimų apie "naująjį Balfą" (LAC -- Kunigų Vienybės Religinės Šalpos Komisija), toliau nesivaržydamas pridėjo tokias savo gražias sportines pastabas:

"Taigi, kaip matyti iš šių paaiškinimų, kuriose vietomis sutronija kalbama apie gana liūdnius įvykius mūsų gyvenime, kyla neaiškumų. Kad Balfo veiklos neremia kai kurie nekatalikiški grupių žmonės (nors vienos tos grupės atstovai ir yra šioje

bendroje šalpos organizacijoje), tai gal dar galima suprasti. Bet kaip suprasti faktą, kuomet didieji Balfo veikėjai steigia naujas šalpos organizacijas, nors ir specifinio pobūdžio (bent oficialiai)?" "Daugelio nuomone, toks skaldymasis yra labai žalingas", -- užbaigia savo pastabas "Tėviškės Žiburių" bendradarbis.

Ką sako anas frontininkų biuletenis ir kokių tuo klausimu dar būtų galima padaryti papildomų pastabų, mėginu pasisakyti kitame numeryje.

Muziko Br. Budriūno studija Los Angeles muzikiniams gyvenimui paruošė ne vieną lietuviuką. Štai daug žadanti Karolė Dambruskaitė skambina viename lietuvių pobūvyje.

L. Kančausko nuotrauka

EILINIS PARTIZANAS, NENORIS MATYTI TIESOS...

Kad iš caro armijos Lietuvos kariuomenės sugužėjo mažas lietuvių kilmės karininkų skaičius, nes jų mažai buvo, rodo faktas, kad kariuomenė buvo priimami ir skiriami, net kariuomenės štabo viršininku tokie, kaip Kleščinskis (gen., bolševikų šnipas, pasmuktas 1927 m.) arba kaip Ozolis, Vytalis.

Kaip matome, A. Šemeta prirašė, netiesos, apie sugužėjusius lietuvių kilmės caro armijos karininkus, kurių tarpe buvo vienuose -- gerų -- pažibų, vidu-

tinų ir blogų, o ne vien blogi, kaip tvirtina A. Šemeta.

Tik gaila, kad toks žinovas, kaip A. Šemeta, nepaaiškino, kaip buvo galima išvengti to supuvusių Rusijos imperijos įstatymų rinkinių.

Visą savo "nusimanymą" apie įvykius A. Šemeta parodo, rašydamas apie priesaiką. Anot A. Šemetos, pagrindas drausmei palaikyti kariuomenėje esanti priesaika. Iš to sektų išvada, kad A. Šemeta netarnavo kariuomenėje ir nežino, jog kareiviai buvo prisaikdinami tik išėjus naujokų apmokymo programą (po ½-1 metų), o kariūnai -- baigus karo mokyklą, po 2 metų, o vienok per tą laiką drausmė būdavo palaikoma.

Toliau A. Šemeta taip nusirašo: "Kitokių teisinių įpareigojimų negalėjo būti, nes kraštas tada dar neturėjo valstybės konstitucijos..."

Tikras vargšas tas A. Šemeta, o dar didesnis vargšas "Naujiečių" redaktorius, nes jie abu nežino, kad pradžioje buvo vadovautasi Rusijos imperijos įstatymų rinkiniu, kariuomenė tvarkėsi statutais (drausmės, vidaus ir t.t.), o nusikaltimai baudžiami vadovaujantis karo baudžiamųjų statutu.

Kai A. Šemeta šveistosi kaltinimais apie priesaiką raudonajam skudurui, tai turiu pasakyti, kad aš buvau atleistas iš kariuomenės "dėl negalėjimo panaudoto raudonojoje armijoje", todėl priesaikos raudonajam skudurui nesu davęs.

O kas liečia laisvės išsižadėjimą be šūvio, tai turiu pasakyti, kad kariaujama ne dėl karo, o dėl politikos. Krašto politiką nustato vyriausybė. Todėl netenka aiškinti, kad A. Šemetos kaltinimai nukreipti ne tuo adresu.

A. Šemeta sako, kad aš rašydamas apie šaulių Sąjungą iškraipau tiesą, nes š. s. prie L. Sporto Sąjungos esanti įsteigta 1919 m. birželio 24 d. ir t.t.

Tikrovėje ne aš, o A. Šemeta iškraipau tiesą š. s. Sąjungos istorijoje rašoma, kad Visuotinį susirinkimą sukvietė organizacinė komisija rugpjūčio 8 d. Tą komisiją sudarė: Putvis, Mikeliūnas, M. Šalčius, Ivanauskas ir Stašinskis.

Sekantis susirinkimas įvyko rugpjūčio 20 d. Jam pirminin-

kavo Putvis. Tame susirinkime buvo išrinkta Sąjungos Valdyba. Tai buvusi pirmoji š. s. Sąjungos valdyba.

Toliau reikalauji būti gana sparciai. Rugpjūčio 12 d. š. s. Sąjungos įstatus aprobo kariuomenės vadas gen. S. Žukauskas, o rugsėjo 15 d. juos patvirtino Krašto Apsaugos ministeris kar. Žadeikis.

Iš to matome, kad aš rašiau tiesą apie š. s. Sąjungos įsikūrimą, o A. Šemeta, apie tai neturėdamas supratimo dvigubai meluoja.

Kaip matome tikrovėje VI. Putvinskis buvo išrinktas šaulių Sąjungos Valdybos pirmininku 1919 m. rugpjūčio 8 d. (20?), o A. Šemeta tvirtina, kad Putvinskis birželio 24 d. buvo išrinktas jo paties sukurtos Sąjungos pirmininku ir kad Kužių partizanų būrio vadas specialiai paties Putvinskio išauktas, dalyvavo birželio 24 d. susirinkime ir ta pačia proga pas Putvinskį atlikęs ir kitus reikalus, susijusius su frontui šaudmenų parūpinimo klausimais.

Gal, Šemeta ir turėjo tiesioginį ryšį su VI. Putvinskiu anksčiau, bet ne kaip su šaulių Sąjungos pirmininku.

Anot A. Šemetos, šaudmenys, kovojančiam frontui, buvo imami šiauliuose iš vokiečių sandėlių, vagonais, vežimais. Atsimenant, kad į plačiojo gelež. vagoną telpa apie 15,000 kg., siaurojo -- 6000 kg. ir vežimą -- 600 kg., ir kad anais laikais ugnies vienetams (dienos norma kautynėms) kovotojui buvo 90 šovinių, arba apie 2 kg., išėtų, kad Kužių partizanų vadas F. Šemeta pristatė, kovojančiam frontui, keliolika (o gal net kelias dešimtis?) tūkstančių ugnies vienetų. Tai tikrai daug!

O tikrovėje šaulių S-gos istorijoje yra išvardyti žymesnieji partizanai ir jų rėmėjai. Ten rašoma:

1. Šemeta Feliksas (su brol. Ipolitu ir Aleksandru) įst. garų Kužių būrį, jie ginklais aprūpindavo net Telsių komendantūrą ir Joniškio batalioną...

7. Marčius, mok. (ginklus statė net į Kauną).

Štai ir viskas apie šaudmenų parūpinimą kovojančiam frontui. Šaudmenys virto ginklais.

(Nukelta į 7 psl.)

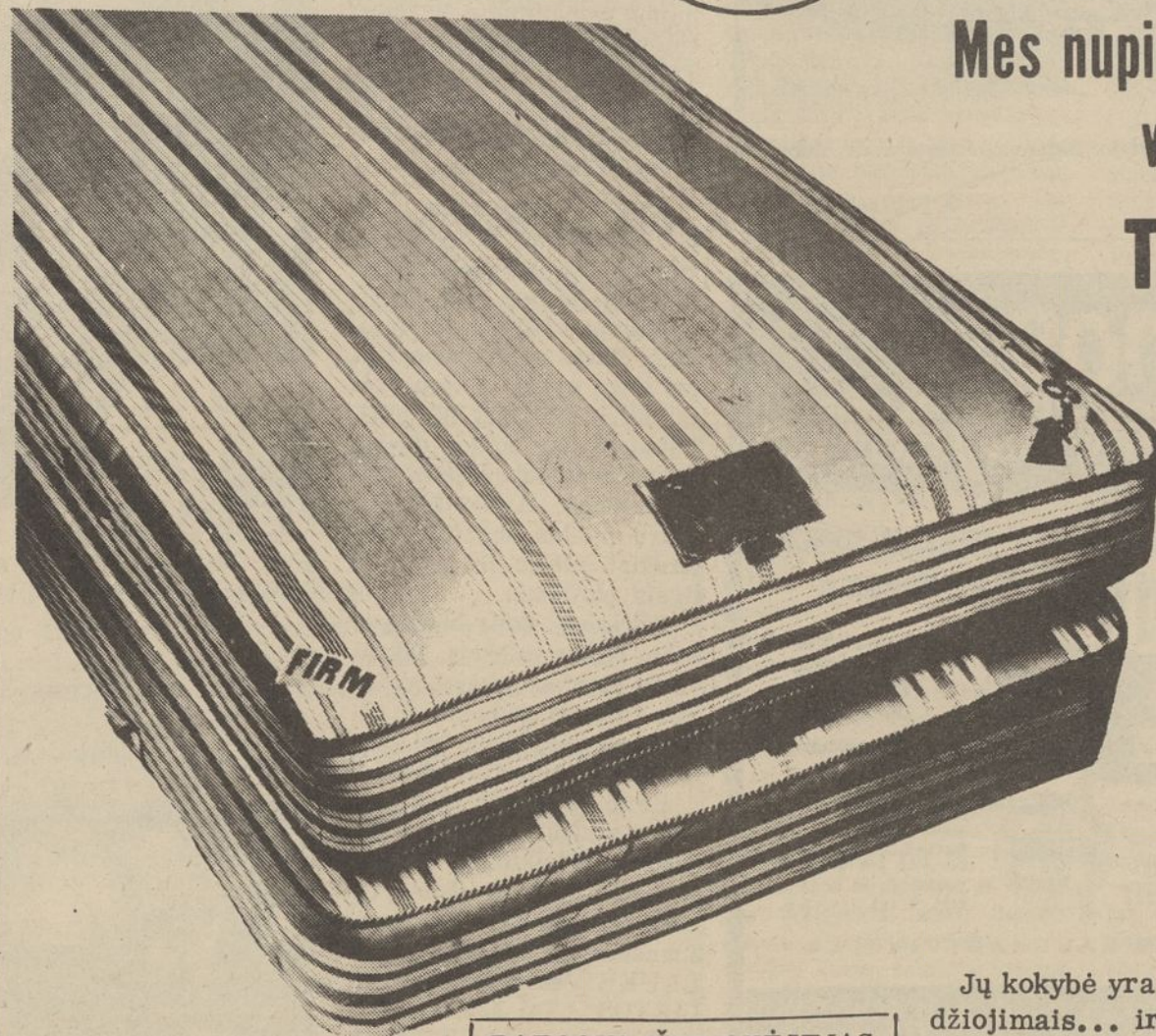
MES DUODAM EAGLE STAMPS

EAGLE STAMPS VISADA PADIDINA SUTAUPAS

the MAY *co's*NOW
3BASEMENT *stores*

DOWNTOWN—PUBLIC SQUARE

CEDAR CENTER — RIDGE AND RIDGEWOOD DRIVE

Mes nupirkome šio garsaus gamintojo visas sandėlio atsargas...

TRANSPORTO
IŠPARDAVIMAS

"Posturite" lygus viršutinis
matracas arba Box Spring

29.⁹⁰
VIENAS

Jų kokybė yra garantuota! Stilius su storais auksiniais apvedžiojimais... ir lygus viršus. Jokių išsikišimų, jokių nelygumų patogiam miegui. Palyginkite šias kokybes... kurios randa si brangesniuose matracuose. Nepraleiskite šio didelio išpardavimo.

PATOGUS IŠSIMOKĖJIMAS
PAGAL SUSITARIMĄ
Jokio įmokėjimo

Paštu ir telefonu užsakymai
pildomi... šaukit CHerry 1-3070

BASEMENT DOMESTICS
DEPARTMENT... THE MAY
COMPANY, ALL 3 STORES

Paraginkit savo pažįstamus
užsiprenumeruoti DIRVĄ.

Elinis partizanas, nenorijs...

(Atkelta iš 6 psl.)

Bet A. Šemeta savo atsakyme tvirtina, kad iki rugsėjo mėn. Gubernijos sandėliuose buvo laikoma išimtinai amunicija — šaudmenys ir sprogstamoji medžiaga. Esą tik spalio mėn. čia pradėjo atsirasti, kiek lengvųjų ginklų. Spalio mėn. Šiauliuose jau buvo bermontininkai. Išeina, kad A. Šemeta šeiminkavo ir bermontininkų sandėliuose?

Kai A. Šemeta kaltina kariūnus, kad "leido" susprogdinti sandėlį, tai tas sandėlis buvo vertas kelių šimtų milijonų litų, o kai aš parašiau, kad tai buvo pagrindinis bermontininkų ginklų sandėlis, tai jis (A. Š.) tvirtina, kad tai nebuvo pagrindinis ginklų sandėlis, jame nebuvo sunkiųjų ginklų, o tik šaudmenys, sprogstamoji medžiaga ir t.t. Tai supratimas apie sandėlį!

Išeina, kad A. Šemeta nežino, jog Šiaulių partizanų grupę turėjo įsakymą: "Užgrobti ginklų sandėlį Gubernijoje... O F. Šemetai buvo duotas įsakymas, susisiekus su kariuomene, tytonis apdoroti Guberniją — išvežti karo medžiagą (kulksvaidžiai, granatos)..."

Tiesiog juokingai atrodo A. Šemetos pasakojimas. Buvo lėktuvai, automobiliai, nebuvo ginklų.

Ginklų sandėlio susprogdinimo paslaptis tikrai įdomi, kaip lygiai įdomi paslaptis, kodėl Kužių partizanų būrys užuot vykdydamas gautą uždavinį, nuklydo kūrėnų kryptimi?

O kas gi geriau žinojo, kas buvo laikoma nesusprogdintame sandėlyje — Gubernijos partizanų Augustinavičius, kuris tą sandėlį perdavė 4 pulko 4-tos kuopos vadui, ar A. Šemeta?

Tai yra užrašyta Šiaulių S-gos istorijoje, pagal Šiaulių partizanų grupės sudarytas veiklos apyskaitas ir įvairius dokumentus.

Netenka aiškinti, kad tokio masto šaudmenų tiekimas kovojančiam frontui, kaip rašo A. Šemeta, būtų buvęs žinomas kariuomenės štabe, bet apie tai niekas nieko nekalbėjo.

Tiesa, žymiai vėliau, kariuomenės štabe buvo žinomas šiaulių-partizanų Šemetas, vardo neprisimenu, kuris darbuosio su broliu Aleksandru lenkų pasienyje, pagal administracijos liniją. Jam esant, bene Onuškėje, su juo kas tai atsitiko. Buvo minimas koks tai laiškas, pinigai. Vėliau jis buvo areštuotas ir pakeliamas (bene iš Ukmergės į Jonavą?) pabėgo ir dingo be žinios.

Kuriam laikui praslinkus "Tiesa" (kareivių?), pradėjo spausdinti jo išpažintį. Toje išpažintyje buvo pabrėžiama, kad jis esąs gimęs komunistu-bolševiku. Iš to paaiškėjo, kad Šemetas yra pabėgęs į Sovietų Sąjungą. Tuo viskas ir baigėsi. Apie tai gerai žinojo II sk. kar. M., rezidavęs Kaišiadoryse.

A. Šemeta tvirtina, kad Kužių partizanų būrys apie mėnesį laiko, prieš Radviliškio kautynes, neleido bermontininkams naudotis geležinkelio Kužiai — Šiauliai. Kai žinome anot A. Šemetos buvo susprogdintas sudegintas Ringuvos tiltas, du kartus sugadinti bėgiai, Šiaulių stotyje užversta traukinys ant traukinio, nupiauta per šimtą telegrafo-telefono stulpų ir t.t.

Iš to išeitų, kad Kužių partizanai pradėjo kovoti su bermontininkais apie spalio 20 d.?

Deja, Šiaulių S-gos istorijoje yra surašyti žymesnieji partizanų veiksmai prieš bermontininkus tokia tvarka:

1. Lapkričio 15 d. bermontininkai išvyti iš Pamūrio dvare (Pasvalio apylinkėje?).

2. Lapkričio 19 d. bermontininkai išvyti iš Naisių dvare ir Kužių.

3. Lapkričio 19 ir 23 d. susiremta su bermontininkais prie Amalių.

4. Lapkričio 24 d. išardytas gelež. tiltas ties Amaliais. (Gal Ringuvos? P. Z.).

5. Lapkričio 23 d. kar. Zaleskio dalinys drauge su partizanais (čia dalyvavo ir šemetos patizanai), kovėsi su bermontininkais prie Kuršėnų.

6. Lapkričio 22 ir 23 d. kautasi prie Tuločių.

7. Lapkričio 24 d. susikauta ties Violičiais. Violičiai pasitraukė link Kuršėnų ir susidėjo su Šemeto grupe. Ši jau lapkr. 19 d. Amaliuose užpuolė bermontininkus, besirengiančius kirsti mišką.

8. Po to seka — Smiltynė (XI. 24), Tyruoliai (Tyrelkų kaimas), Riškiškės (XI. 26) ir t.t. ir t.t.

Iš tų davinų matome, kad Kužių partizanų būrys pradėjo kariauti su bermontininkais tik lapkričio 19 d., tai yra ne mėnuo, o tik dvi dienas prieš Radviliškio kautynes, o Amalių tiltas sugadintas lapkričio 24 d., tai yra dvi dienas po Radviliškio kautynių, o ne mėnuo prieš kautynės. Taigi, A. Šemeta rašo netiesą.

Paliesdamas mano paaiškinimus apie Lieveno rinktinės išvykimą iš Liepojos pas gen. Judeničą ir kai kurių tos rinktinės techninių dalinių prisidėjimą prie Bermondto, A. Šemeta nusikalba tokiu "aukštu stiliumi", kad tai tik parodo jo žinojimo bankrotą.

L. Enciklopedijoje "Bermontadiada" rašoma: "O dar besilaikusiai Liepojuje Lieveno rinktinė VII antroje pusėje išvykus į Judeničą armiją, likusios, kai kurios, Lieveno techninės dalys prisidėjo prie Bermondto, kuris atsisakė vykti pas Judeničą". Iš to seka išvada, kad atsiminimų rašytojas, A. Šemeta, neturi supratimo, kas buvo Bermondas — bermontininkai, kas buvo gen. Judeničas, adm. Kolčakas. Ko jie siekė. Ką ir dėl ko rėmė vokiečiai, ką anglai — prancūzai ir t.t. A. Šemeta dabar mato, kaip jis meluoja?

A. Šemeta sako, kad aš kaip plačios fantazijos "genštabistas" kalbu tik pulkų, divizijų ir korpusų (kurių nebuvo), operuojamais veiksmais. Kitų A. Šemetos "išminties perlių" čia neminėsiu.

Iš to seka, kad visi žinojo, tik A. Šemeta nežinojo ir dabar nežino jog 1919 m. spalio mėn. išleistame lietuviškame atsisaukime bermontininkai pasivadino "2-tru vakariniu gudišku laisvorių korpu". L. Enciklopedijoje "Bermontadiada" rašoma, kad paskutinis plk. Diebitsch korpo ešelonas iš Lietuvos išvyko lapkričio 15 d., kad buvo VI ats. korpus, kurio vadu buvo gen. von der Goltz, o be to buvo ir kitos dalys. Reiškia A. Šemeta rašo netiesą apie korpus nebuvimą.

Paliesdamas mano pastabą, apie Kužių partizanų būrio vado "aukšto stiliaus" susirašinėjimą su bermont. I kav. pulko vadu plk. Virgolič, A. Šemeta plk. Virgolič perkrikštija į Vergolič ir tvirtina: "O teisybė vistik palieka ta, kad pulk. Vergolič buvo I raitelių pulko vadas ir jo būstinė buvo Amaliuose, nes čia jiems buvo patogumai arkliams patalpų atžvilgiu, o taip pat ir pašaru..." Toliau A. Šemeta tvirtina, kad gruodžio 26 — 30 d. jis buvęs belaisvėje Amalių dvare, pulko štabo raštinėje ir kiekvieną dieną kalbėjo su pulk. Virgolič ir t.t.

Iš L. Enciklopedijos, "Bermontadiada", Petručio "Laisvę ginant", Šiaulių S-gos istorijos ir kitų šaltinių žinoma, kad buvo nutarta organizuoti tris rinktines: Bermondto, Virgolič ir Sobolevskio. Pirmutinis bermontininkų dalinys atvyko į Kuršėnus liepos 26 d. Kiek vėliau atvyko Virgolič rinktinė. Virgolič atstovas, gen. Bogdanovas, paaiškino mūsų vyriausybei (į protestą), kad Kuršėnai užimti vokiečių VI korpo vadui Goltrui įsakius. Spalio 5 d. Virgolič perėjo į Šiaulius. Vykdamas iš Kuršėnų į Šiaulius, Virgolič pranešė mūsų vyriausybei, jog jis vyksta susijungti su Judenič armija ir t.t. ir t.t.

Matome, kad plk. Virgolič buvo ne I kav. pulko vadas, o bermontininkų vadas Lietuvoje.

Iš to seka, kad A. Šemetos atsiminimuose paskelbtas Kužių partizanų būrio vado "aukšto stiliaus" susirašinėjimas su I kav. pulko vadu plk. Virgolič yra A. Šemetos sukurta "aukšto stiliaus" fantazija arba tiesiog sakant melagystė.

Kalbėdamas apie dvarų dalinimą, A. Šemeta rašo: "Visi, ir paaugliai piemenys Lietuvoje žinojo, kad tik 1920 metais išrinktas Steigiamasis Seimas priėmė Žemės Reformos įstatymą, o Žilys dalygo žemes jau 1919 metais". Vargšas A. Šemeta, jis nežino, kad dvarų žemių dalinimo klausimas iškilo Antroje Valstybės Konferencijoje Kaune, 1919 m. vasario 16-22 d. Šiuo klausimu Ministeris pirmininkas

Los Angeles vyresnieji vyčiai vasario 12 d. buvo susirinkę vaišėms.

L. Kančausko nuotrauka

"DRAUGAS" APIE ALMA MATER

Paskutiniam "Draugo" kultūriniam priede apie Alma Mater knygą taip rašoma:

R. Spalio apysaka "Alma Mater" jau pasiekė skaitytojus. Išleido Viltis. Knyga turi 434 puslapius, parašyta labai intriguojančiai, R. Spalis čia apima Kauno studentų gyvenimą. Čia juos mato auditorijoje, bibliotekose, butuose, bendrabučiuose, atostogose, parodų ir šokių salėse, diskusijose, baliuose, užsienio studijose ir kt. Tačiau tie kasdieniai dalykai čia yra pavaizduoti kūrybiškai. Ne sausas aprašymas, o pulsuojančias gyvenimas perteikiamas gyvu dialogu, kurių režimo tikru meisteriu autorius pasirodo eilėje puslapių. Autorius daug kur perteikia vykusį įsijautimą studentų ir studentų psichologiją. Personazhų sudarė ir ateitininkų, ir varpinių, ir neolituanų ir kitokie atstovai, ir auto-

rius gana vykusiai stengiasi išlaviruoti nieko neužgaudamas, visus vaizdžiai į veiklą įvesdamas.

Autorius daugiau įdomu studentų širdies reikalais. Romantika čia dominuoja, nustelbdama kitas sritis, ir dėl to ne vienam skaitytojui gali susidaryti nevisai tikslus vaizdas, kad Lietuvos studentas buvo per daug lengvabūdis, ypač, kad čia aprašomosios liepsnelės keičiasi ir ima įvairias kryptis, o už-

sienin išvykustojai studijuoti ir visai paslysta. Autoriaus nuopelnas, kad jis rūpestingai vengė vaizduoti tų paslydimų detalių dumblo, savo knygai pasisekimo ieškodamas ne nešvankiamame vulgarume (ko gausiai užtinkame naujuose amerikiečių ir kitų veikaluose), bet kūrybiškai stiprumu.

Po "Gatvės berniuko nuotykių" ir "Ant ribos" šis veikalas yra lyg jų tęsinys. Autoriaus kūrybingoji vaizduotė tiek turtinga, kad ir šiuo veikalu ta serija dar neatrodo baigta.

Geriausie sveikinimai ir linkėjimai visiems mūsų draugams ir rėmėjams

LOUISVILLE TITLE INSURANCE CO.

The Louisville Title Bldg., 118 St. Clair Ave., N. E. Phone: MA 1-2075

Listen to Rudolph Ringwall and his "Memorable Music" WJW Radio, Monday thru Friday, 7:05-7:30 P. M.

Quik Auto Service, Inc.

1304 East 9 Str. Tel. TO 1-1673

Vietinių ir užsieninių automobilių taisymas. Visų rūšių mechaninis ir "Auto Body" taisymas, gerai išbaigtas — garantuotas dažymas Prano Grigonio priežiūroje.

Vasario mėn. visi klientai gauna didelę nuolaidą. Pasinaudokit proga ir pigiai susitaisykit savo mašiną.

LIETUVIŲ KLUBAS ir SVETAINĖ

Lietuvių Svetainėje renkite lietuviškus parengimus, o poilsį praleiskite tarp savųjų Klube.

— Cleveland —

6835 Superior Avenue EX 1-1143

EAST CLEVELAND—EUCLID & SUPERIOR AVE.

SAVINGS EARN

OPEN EVERY SATURDAY UNTIL NOON

4%

SUPERIOR SAVINGS

ACCOUNTS INSURED TO \$10,000

HOME AND REMODELING LOANS

CORNER 68TH—SUPERIOR AVENUE

JAKUBS & SON

FUNERAL HOMES

Vėsinamas oras Jūsų patogumui

Della E. Jakubs & William J. Jakubs

Licensijuoti laidotuvių direktoriai ir balsamuotojai 35 metai simpatingo ir rimto patarnavimo.

6621 Edna Avenue EN 1-1763

936 East 185 St. KE 1-7770

CLEVELANDE ir apylinkėse

• Neo-Lithuanai šių metų pirmoje pusėje yra numatę išnagrinėti, giliau pažinti ir jaunimui pristatyti mūsų literatūros meilės idėją.

Pirmuoju bus Vasario 16-tos minėjimas, kuriam bus Tėvynės meilė lietuvių literatūroje. Literatūrinę programą atliks jaunieji korporantai. Nepriklausomybės minėjimo proga kalbės filisterė A. Augustinavičienė. Minėjimas įvyks Čiurlionio ansamblio namuose vasario 26 d., korporantų, jų šeimų ir artimųjų tarpe. Šioje tėvynės valandėlėje neo-lithuanai šeima kartu pabūvos, padainuos patriotinių dainelių, kartu visus apjungs mintis dirbti Lietuvos laisvei.

Pačia didžiaja šio plano dalimi bus literatūrinis vakaras, kuriam jau dabar pradėta ruoštis. Šio vakaro tema: Meilės jausmas lietuvių literatūroje. Programoje pasirinkti šie autoriai: Putinas, Vaižgantas, Maironis, Žemaitė, Vaičiūnas, Aistis, Binkis ir Spalis. Ištraukos iš veikalų, "Altoriai šėšely", "Jaunoji Lietuva", "Pragiedruliai", "Alma Mater" ir kiti. Numatytos veikalų ištraukos bus pravesta įvairia forma: žodžiu, muzika, daina, šokiu. Programoje dalyvaus daug jaunimo, beveik visi jaunieji neo-lithuanai. Šis vakaras įvyks Lietuvių salėje, balandžio 22 d. Po programos įvyks šokiai, grojant savam orkestrui. Literatūros vakaro tikslas: kuo daugiau patraukti jaunimą pamilti mūsų literatūrą.

Trečiuoju bus Meilė lietuvių literatūrai, skirtas motinos dienos. Minėjimas įvyks gegužės mėnesį, Lietuvių salėje.

Šiems uždaviniams atsiekti, Clevelando Neo-Lithuanai turės daug jėgų ir pasiryžimo įdėti. Taip pat labai daug vilčių dedama į Clevelando lietuvių visuomenę, kuri šį jaunimo darbą parems.

PARDUODAMAS NAMAS

Vienos šeimos, 6 miegamųjų. Dvi vonios, Pilnas rusų. Gaso šildymas, Parduoda savininkas. 1400 E. 49 St., tarp Superior ir St. Clair.

Šaukti: EX 1-2405 arba HE 2-1534

(24)

Reikalinga šeiminkė

Pagaidaujama vidutinio amžiaus našlė. Gyventi vietoje. Privatus kambarys ir vonia. Laisvi trečiadieniai ir sekmadieniai. Geras atlyginimas.

Mrs. John Cavallaro

2451 Fenwick Rd.

University Heights

YE 2-4824

(22)

VISAIS

APDRAUDOS

REIKALAI,

kaip automašinų, gyvulių, nelaimingų atsitikimų ir gaisro, kraiptis į atstovę

PAULINA

MOZURAITIS-BENNETT

HI 2-4450

642 Meadow Lane Dr.

Cleveland 24

DIRVA

Nr. 22

1961 m. vasario 22 d.

KAS IR KUR?

• **Dr. Ksavera Žilinskienė**, ilgametė Dirvos skaitytoja, žinoma nepriklausomoje Lietuvoje skautų veikėja, dabar atostogauja Floridoje, Miami Beach.

Viešėdama Miami, viešnia buvo pakviesta paskaityti paskaitą a. a. prof. K. Pakšto minėjime sausio 28 d. Dr. Žilinskienė nuoširdžiai kalbėjo, apibūdindama velionį, jo biografiją, mokslą ir jo mokslo darbus, paliktus Lietuvai, taip pat jo politinę veiklą. Velionis buvęs kolega jos vyro, prof. Žilinskio (žinomo anatomiko), su kuriuo ilgus valandas abu kalbėdavosi, nežiūrint jų skirtingų politinių pažiūrų.

• **Sol. Arnoldas Voketaitis** vasario 23-25 dienomis New Orleane dainuos Mozarto opereje "Don Giovanni".

• **Siemetinėj pasaulinėj** dailės parodoj, įvykstančioj šių metų pabaigoj Brazilijoje, Australija dalyvaus pirmą kartą. Australiją atstovaus dvidešimt dailininkų, jų tarpe Henrikas Šalkauskas.

• **Ant. Vilėniškis**, iš Dorchester, mokėdamas už prenumeratą atsiuntė ir \$5.00 auką.

• **Dr. J. Juodikis**, iš Chicago, mokėdamas už Dirvą, atsiuntė ir \$5.00 auką.

• **A. D.**, iš Chicago, mokėdamas už Dirvą atsiuntė ir \$5.00 auką.

NEWARK

VAJUS BAIGESI

Newarko (N. J.) 35-tas Ralfo skyrius 1960 metų vajų baigė. Surinkta ir centrui pasiūsta \$660. Laiškais atsiūsta \$220 ir aukų rinkėjai surinko \$400. Aukų surinko: I. Dilienė — 120, K. Trečiokas — 83, B. Šarke-nis — 67, K. Šipaila — 60, kun. P. Totoraitis — 37, J. Čepulis — 20, E. Mažionis — 18, V. Mačinskas — 15, V. Audėnas — 10, J. Avižienis — 10.

Žymesnes sumas auکوjo: \$30 — L. Šušys; \$26 — K. Šipaila; po \$25 — M. Daukšytė, J. Kralikauskas, J. ir S. Kontrimai ir Trečiokų agentūra; po \$15 — I. ir V. Diliai, Dr. S. ir J. Kungiai, dr. J. Stankevičius ir kun. P. Totoraitis; po \$10 — Atlantic Metal Products, J. Avižienis, Dr. A. Didžiulienė, K. Galiuskas, S. Gudas, dr. I. Giedrikienė, prel. Ig.

Kelmelis, G. ir V. Kvedarai, P. Mačiulaitis, S. Majauskas, E. Mažionis, SLA 245 kuopa, B. Šarke-nis, J. ir E. Šišai ir Šv. Jurgio D-ja; \$8 — V. Barkauskas; \$6 — N. ir A. Juškevičiai; po \$5 — A. L. R. K. Moterų 68 kuopa, ALT S-gos Newarko skyrius, N. ir V. Audėnai, Baltrušaičių šeima, M. ir M. Barauskai, A. ir M. Bujauskai, J. Čepulis, A. Davis, J. Garolis, O. ir J. Giračiai, K. ir F. Graudžiai, S. Jatu-lienė, A. ir V. Jokubačiai, K. ir V. Kalasinskai, A. ir P. Kazanauskai, V. Kiaunė, V. Kiukys, J. Kymontas, K. Kolaitis, V. Liobis, L. Mor-kūnas, J. Nausėda, R. ir R. Ošlapai, O. ir S. Pociai, A. Ramonas, B. Skudžinskas, B. Sudžinskas ir Mrs. G. Try Trybulas. Kiti auکوjo po mažiau.

Vajaus metu surinkta ir centrui pristatyta 1157 sve-rai dėvėtų rūbų bei avalynės.

Vajaus komitetas dėkoja rinkėjams, aukotojams ir visiems bent kuo prisidėjusiems prie vājaus pasiseki-mo.

Kun. Petras Totoraitis

Jaunavedžiai inž. Gediminas Leškys ir dail. Jina Totilaitė su svotu J. Cicėnu, sūčia M. Pratkeliene, pabroliais ir pamergėmis. Iš kairės, iš kairės sėdi: L. Kvedaraitė, R. Cicėnaitė, I. Šarkaitė, M. Pratkeliene ir J. Kartanaitė. Stovi: T. Mickus, R. Guzulaitis, J. Sabaliauskas, A. Leškys, jaunieji G. Leškys ir J. Totilaitė, V. Ribokaitė, J. Cicėnas ir Z. Pratkelis.

OMAHOS LIETUVIŲ ŽINIOS

ŠAUNIOS VESTUVĖS

Lietuvių parapijos bažnyčioje vasario 4 d. susituokė inž. Gediminas Leškys su dail. Jina Totilaitė. Moterystės sakramentą suteikė kun. dek. J. Tautkus. Gie-

dojo vietos lietuvių bendruomenės choras, vadovaujamas muz. Br. Jonušo, o solo po vieną giesmę išpildė B. Starkevičienė ir A. Cigleris. Vakare įvyko vestuvių pokylis erdvioje ir puošnioje Exchange Building salėje. Jaunavedžius telegramomis pašveikino jų prieteliai iš kitų lietuvių kolonijų Amerikoje ir giminės iš Lietuvos. Vaisės praėjo pakilioje ir jaukioje nuotakoje, dalyvaujant apie 200 svečių.

Povestuvinei kelionei jaunavedžiai išvyko į Havajų salas, iš kur į Omahą jau nebegriš. Apsigyvens Californijoje, kur inž. G. Leškys anksčiau buvo išvykęs ir ten jau turi darbą.

Gaila, kai nedidelė Omahos lietuvių kolonija netenka dviejų jaunų išsimokslinusių lietuvių. O ypač gaila, netenkant dail. J. Totilaitės, kuri čia lietuviškoje kultūrinėje veikloje labai aktyviai reikišė. Ji piešė vaidin-tojams dekoracijas, dainavo chore, akompanuodavo jaunoms dainininkėms pianinu, bėdos atveju kurį laiką var-gonavo lietuviškoms pamaldoms, o kai buvo aukšt. mokyklos mokinė — grakščiai šoko baletą.

Omahos lietuviai linki jaunajai porai sėkmės saulėtoje alifornijoje.

TAUTINĖS SAJUNGOS SKYRIAUS SUSIRINKIMAS

Skyriaus valdyba, pasibaigus jos kadencijai, vasario 5 d. sušaukė J. Šarkos, sr. namuose skyriaus narių metinį susirinkimą naujai valdybai rinkti ir kitiems skyriaus reikalams aptarti.

Skyriaus valdybos pirm-ninkas J. Povilaitis padarė trumpą praėjusių metų skyriaus veiklos apžvalgą, o kontrolės komisijos pirm-ninkas St. Petrulis — paskaitė piniginių atskaitomybės revizijos aktą. Į skyriaus valdybą išrinkti: pirm-ninkas J. Povilaitis, sekr. V. Šarka, izd. J. Šarka sr. Kontrolės komisija palikta ta pati: pirm St. Petrulis, sekr. V. Sederavičius, narys J. Agurskis. Toliau aptarta būdai ir priemonės skyriaus veiklai pagyventi bei suaktyvinti.

Pasidžiaugta, kad poros skyriaus narių pasidarbavimu Dirva tapo plačiai skaitomu laikraščiu Omahos lietuvių kolonijoje. Ypač visiems buvo džiugu, jog ši faktą pripažino ir Dirvos redaktoriaus savo vedamajame (Dirvos Nr. 12), kur

ALT S-gos Omahos skyrius paminėtas tarp trijų daugiausiai Dirvai talkininkavusių skyrių. Čia buvo išreikšta padėka skyriaus spaudos ir informacijos vedėjui V. Šarkai už jo stropų bendradarbiavimą Dirvoje. Jo dėka, tris kart per savaitę išeinančioje Dirvoje, Omahos lietuviai randa daugiau žinių, liečiančių kolonijos visuomeninį bei kultūrinį gyvenimą, negu bet kuriame lietuviškame dienraštyje.

Susirinkimas užbaigtas vaisėmis, kurias suruošė malonus šeimininkas J. Šarka sr. Prie vaisių stalo susirinkimo dalyviai patyrė ir malonią staigmeną. J. Šarka sr. pasiūlė jo puikiai įruošą didžiulį svečių kambarį neseniai statytame name laikyti skyriaus būstinę ir jame visada daryti skyriaus narių susirinkimus. Šis pasiūlymas su malonumu buvo visų dalyvių priimtas, išreikšiant šeimininkui nuoširdžią padėką.

J. P.

PASAULIO SKAUČIŲ ŠVENTĖ

Vasario 22 d. visose valstybėse, kur tik yra skaučių, seseriškumo ženkle švenčiama pasaulio skaučių šventė.

Tą dieną lankomos pamaldos, ruošiamos sveigos, rašomi vieni kitoms pasveikinimai, siunčiamos dovanėles ir t.t. Sustiprinamas seseriškumo ryšys tarpusavy ir su kitų tautų skautėmis.

Ši šventė, dar kitaip vadinama susimąstymo diena. Ji mums nėra dabar taip džiugi, kaip kitų tautų skautėms, nes šia proga prisimename visas vargę likusias už geležinės sienos seses. Mes susimąstę išgyvename tėvynės ilgesį ir tas skriaudas, kurių susilaukėme tėvynės netekus.

Teisių atžvilgiu esame išskirtos iš pasaulinės skaučių šeimos. Tačiau, ir negalėdamos priklausyti tarptautiniam skaučių biūrai, mes nenuleidžiame rankų, o kartu su kitų okupuotų kraštų skautėmis, susijungę į "Council Of Girl Scouts" Association In Exile", veikiame ir kovojame už savo teises. Lietuvaitės skautės susitikę su kitų tautų skautėmis stengiasi kuo geriau savo kraštą reprezentuoti, o taip pat kiekviena galima proga ir priminti mūsų tautos skriaudas.

Skaučių Seserijos Vadija šios šventės proga gyvena bendra visos Seserijos skautiškos šeimos nuotaka, jungiasi mintimis, artėja į

E. CHICAGO

ŠAUNIOS VESTUVĖS

Skirmanto Radvilos su Danute Indreikaite sutuoktuvės įvyko vasario mėn. 11 d. 11 val. Šv. Pranciškaus parapijos bažnyčioje, Harvor, Indiana.

Jaunasis Skirmantas yra sūnus Terėsės ir Vlado Radvilų, gyv. Chicagoje, Illinois, o jaunoji Danutė yra duklė Antaninos ir Petro Indreikų, gyv. East Chicagoje, Indiana.

Jų sutuoktuvų proga iškilmingas pamaldas atlikė ir vedybines apeigas atliko kun. Dr. Petras Celiščius. Pamaldų metu giedojo Šv. Pranciškaus parapijos choras, vadovaujamas Antano Rimkaus ir solistė R. Mastienė.

Vestuvių puota — vaisės įvyko 6 val. vakare Slovakų salėje, kur dalyvavo per 200 svečių. Vyriausių puotos — vaisių šeiminku buvo Bronius Nainys, kuris labai tvarkingai pravedė to vakaro programą.

Jungtinių tautų jaunavedžiai gavo sveikinimų telegramomis ir laiškais, o taip pat ir žodžiu juos sveikino: kun. D. Juška, kun. Dr. Petras Celiščius, agr. Indreika ir kiti. Telegramomis jaunavedžius sveikino Danutės giminės iš Lietuvos ir iš tolimo Sibiro.

Jaunavedžiai trumpam laikui išvyko į Floridą, o iš ten su-grįžė, apsigyvens Chicagoje, Illinois, kur Skirmantas dirba vienoj draudimo kompanijoje, Skirmantas jau yra baigęs socialinius mokslus magistro laipsniu, o Danutė treči metai studijuoja biznio administraciją. Abu yra veikūs lietuviškose organizacijose, stipriai reikišiasi ateitininkų veikloje.

Pakenė

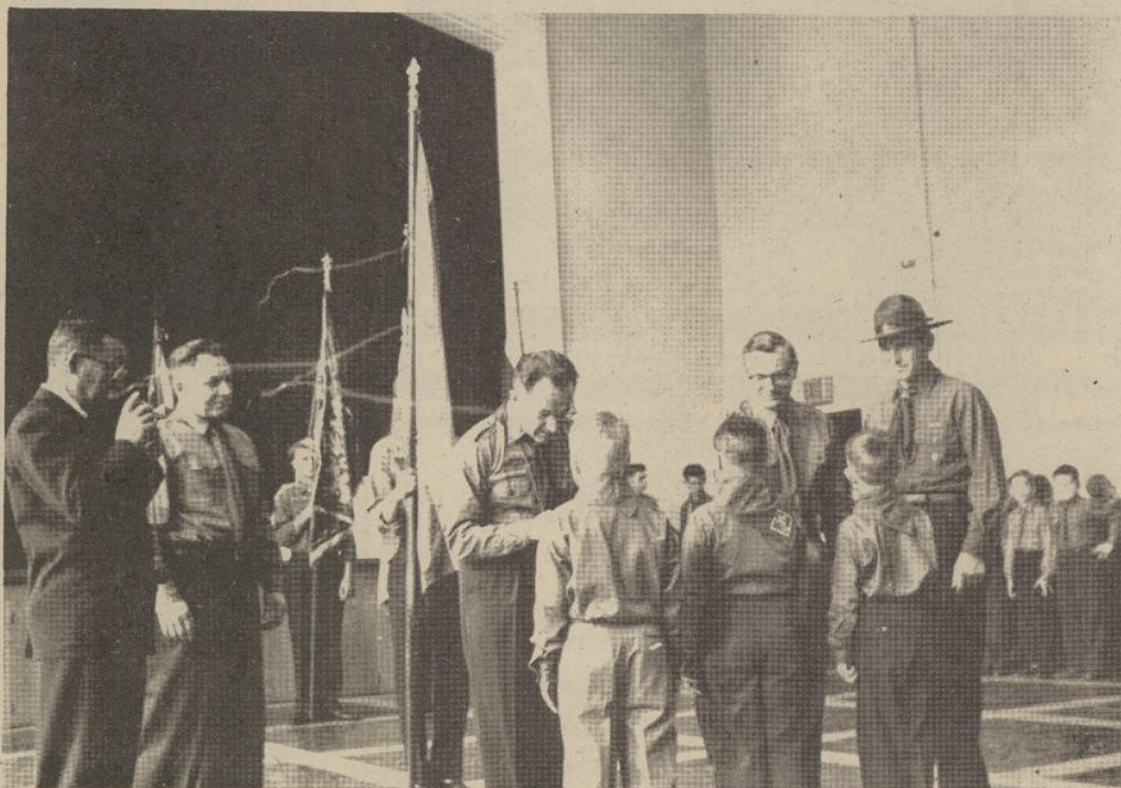
DIRVAI AUKOJO

K. Senikas, Cleveland \$5.00
A. Garmus, Cleveland 2.00
V. Baltrušaitis, Brooklyn 2.00
S. Nutautas, Chicago 1.00
A. Rukšėnas, Cleveland 2.00
Dr. J. Sandargas, North Royalton 5.00
Dr. P. Švarcas, Mascoutah 5.00
A. Vilėniškis, Dorchester 5.00
J. Zitinevičius, Worcester 2.00

Lituanicos tunto iškilmingoj sueigoj Chicagoje, Jaunimo Centre, tuntininkas s. P. Nedzinskas riša kaklaraištį Mariui Kasniūnui. Šalia stovi Alfredas Karalius ir Virginijus Rukuiža. Kairėje kaklaraiščius laiko draugininkas ps. V. Kučiauskas.

V. Stašiško nuotrauka

Lituanicos tunto Chicagoje iškilmingoje sueigoje jaunesiems skautams užrišami kaklaraiščiai. Nuotraukoje iš kairės: J. v. s. L. Knopfmilleris, s. P. Nedzinskas, v. s. tėv. J. Vaisėnas rišas mazgelį Virginijui Rukuižai, tuntininkas s. S. Lesniauskas, sveikinąs skautą Alfredą Karalių ir ps. V. Kučiauskas.

V. Stašiško nuotrauka